

EL PAPA FRANCESC DESTACA PER LA SEVA NATURALITAT I AUTENTICITAT

Comunicació sense fronteres

Abraçada amb el rabí Abraham Skorka i el líder musulmà Omba Abboud davant del Mur de les Lamentacions el 26 de maig del 2014.

LETICIA SOBERÓN
«És un dels comunicadors més extraordinaris»

SANDRA BUXADERAS
«El seu èxit comunicatiu no es basa en focs d'artifici»

ALBERT SÁEZ
«Ha entès les claus de la comunicació horitzontal»

FRANCESC ROSAURA
«A tots els periodistes ens agradaria entrevistar-lo»

P 3-6

«El papa Francesc i Merlí»

per Fernando Cordero

P 10

Agustí Codinach

«És dur que, de cop i volta, els veïns et deixin de parlar i t'amenacin»

Mireille al-Farah, siriana grecocatòlica melquita

P 16-17

Descobreix els temples jubilar en l'Any de la Misericòrdia

P 20

Sumari

- 2 Perfil cristià de Carles Puigdemont
- 9 Promoure la solidaritat entre els infants
- 22 La Bíblia en català al mòbil
- 25 La tasca humanitària de NPH
- 26 850 anys del monestir de les Avellanes

Editorial

La justa mesura

Responent a l'interès de molts ciutadans, els mitjans de comunicació i les xarxes socials s'estan fent ressò del perfil humà del nou president de la Generalitat, el M. H. Carles Puigdemont i Casamajó; nosaltres ho fem des de l'òptica pròpia del setmanari. Nasqué a Amer el 1962, l'any que començava el Concili Vaticà II, en el si d'una família nombrosa de pastissers, catòlica i catalanista. L'oncle patern Joan afirma que va veure plorar només dues vegades el seu pare Francesc, l'avi de l'actual president: quan va veure cremar l'església del monestir d'Amer, arran de la guerra civil, i quan va haver de fugir creuant els Pirineus. Un oncle avi de Carles fou capellà.

El nou president es considera de «formació i cultura cristiana» (LV 17/01/16). En efecte, es va formar al col·legi religiós de Santa Maria del Collell, antic seminari. Allí el mestre Manel Costa-Pau li va ensenyar la bellíssima «Oració al Crist de la tramuntana» del poeta Carles Fages de Climent, l'amic del qual, Salvador Dalí, va plasmar en una aquarel·la del mateix títol el 1968, arran de la mort del poeta: «Braços en creu damunt la pia fusta, / Senyor, empareu la closa i el sembrat, / doneu el verd exacte al nostre prat / i mesureu la tramuntana justa / que eixugui l'herba i no ens espolsi el blat.»

Anys després Puigdemont comentava en el seu blog que no es tractava només que el vent faci endreça i netegi l'aire sinó que, per ser un vent de profit, ha de ser exacte com demana Fages al final de l'oració. Carles fou gran amic del sacerdot Jordi Gultresa. El 2000 es va casar pel civil amb la filòloga, periodista i actriu romanesa Marcela Topor en una cerimònia íntima a l'Ajuntament de Roses i uns dies després es van unir a Romania —on encara viuen els pares d'ella— en una cerimònia religiosa de ritu

ortodox. Els vincles humans, culturals i lingüístics entre Romania i Catalunya són molt pregons. Possiblement, arran d'aquesta unió i del coneixement d'aquell país, Puigdemont esmenta entre les seves aficions la dels cants de la litúrgia ortodoxa.

El maig del 2015, l'ara nou president en ser preguntat pel seu lema, respongué: «En tinc un de molt cristià que és "estima els altres com a tu mateix".» Quan fou preguntat sobre la millor cosa que havia fet com a batlle de Girona respongué: «És molt íntima. Acompanyar persones que ho passen malament en el terreny personal i familiar. En situacions dramàtiques, donar-los aquest escalf, que és un servei que s'ha de fer i qui el rep ho agraeix moltíssim.»

El 2015, Puigdemont comentava en el seu blog la mort de la jove periodista Natàlia Molero: «La Natàlia no s'ha rendit. El seu cos ha estat derrotat per una malaltia voraça, massa aviat i en un moment injust. Però la seva ànima continua lliure, com ella volia que també fos el seu país. Descansa en pau, amiga.»

De jove Puigdemont passava alguns dies d'estiu a Poblet convivint amb la comunitat de monjos. Allí va conèixer el llavors abat Maur Esteve. Anys després, l'agost del 2013, tots dos es retrobaren a Girona i dinaren amb altres amics. Després de l'àpat, l'abat va fer aquesta observació a un dels comensals: «En Carles seria un bon president de la Generalitat, no creus?» L'abat Esteve va morir un any després. Però la profecia s'ha acomplert. Dos anys i cinc mesos després d'aquella trobada, Carles Puigdemont és el president de Catalunya. Desitgem que com intuïa l'abat, sigui un gran president i que trobi la justa mesura que Fages de Climent demanava, assenyadament, en la seva emotiva pregària.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Oasis enmig de deserts

Recordo que en un viatge a Terra Santa, els pelegrins vam fer el llarg trajecte des de Jerusalem fins al Caire, a Egipte. Llarg trajecte, travessant el desert. No és un desert de sorra, sinó de pedres i terra, molt àrid, on pràcticament no hi ha vegetació, on el temps es fa monòton i pesat, on la vista no gaudeix de l'acostumada varietat de flors i colors, on encara s'hi poden veure restes de la guerra dels Sis Dies. Això sí, una atmosfera nítida, lluminosa, d'una bellesa austera que revela quelcom de misteri.

La Bíblia parla molt del desert i Jesús viu l'experiència del desert. El desert forma part de l'escenari de la vida de cada dia. En el desert, Déu acompanya el seu poble, camí de la llibertat, un poble que alhora és temptat a rebutjar-lo i seguir el camí de la idolatria. Jesús també és temptat d'utilitzar en benefici propi l'èxit i la corrupció del poder. Jesús, però, venç la temptació i és un exemple a seguir. Mentrestant, nosaltres, enmig d'aquests i tants altres deserts, busquem amb ànsia un oasi que ens refaci de la fatiga del camí i ens mostri, encara que sobris, nous indrets plens de vida.

Un primer pas és aquest. A l'encíclica *Laudato Si*, el papa Francesc diu que «l'espiritualitat cristiana proposa un creixement amb sobrietat i una capacitat de gaudir amb poc». I és que, «la sobrietat, que es viu amb llibertat i consciència, és alliberadora». Els deserts de la solitud, de l'atur, de les injustícies, de l'exclusió social, de la violència, de l'amor trencat, de la indiferència, del buit de Déu, poden ser viscuts en la sobrietat humil d'una espera que va adquirint raons de viure i de creure, una espècie d'oasi que refà les forces, aixeca els ànims i posa tots els mitjans per ser feliços. Fem confiança, ja que «en tot moment —diu Isaïes— el Senyor et conduirà, en ple desert, saciarà la teva fam, et farà fort i vigorós i seràs com un hort amarat d'aigua, com una font que raja sempre». Podem ser oasis de misericòrdia enmig de tants deserts!

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 26 de gener del 1905: neix Maria Von Trapp, la novícia sor Maria, personatge que va inspirar el musical *Somriures i llàgrimes*.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Javier Bometón, Joan Botam, Lucía Caram, Jaume Castro, Agustí Codinach, Antoni Coll, Fernando Cordero, Joan Guiteras, Tomás Herreros, Andreu Ibarz, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristina Orduña, Joan Pallarès-Personat, Robert Porta, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Rafel Serra, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Ariadna Vázquez,

P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Nou estil comunicatiu

El papa Francesc fa servir tots els mitjans al seu abast per comunicar la bona nova de l'Evangelí

Carme Munté

El papa Francesc no té aturador quan del que es tracta és d'explorar noves maneres de comunicar la bona nova de l'Evangelí. Des d'aquest mes de gener, la seva darrera incursió ha estat *El vídeo del Papa*, un producte audiovisual d'un minut i mig de durada que li permet llençar un missatge a un públic estimat de 30 milions de persones.

«Som feliços de fer arribar la veu del papa Francesc on normalment no arriba», expressa Juan Della Torre, director i fundador de La Machi, una agència de comunicació «per a bones causes» amb seu a Barcelona, Buenos Aires i Roma.

Va ser aquesta agència de comunicació la que va tenir la idea de realitzar *El vídeo del Papa* en col·laboració amb el Centre Televisiu Vaticà i la Xarxa Mundial de Pregària del Papa (Apostolat de l'Oració).

«En la seva història de 170 anys, la Xarxa Mundial de Pregària ha estat difonent les intencions mensuals del Papa a través d'estampetes», explica Juan Della Torre. Així, «la proposta era arribar a un públic no catòlic a través d'una estratègia comunicativa de nova evangelització». *El vídeo del Papa* s'ha llençat en deu idiomes, entre els quals el xinès, l'àrab o l'hebreu; es pot visualitzar a www.elvideodelpapa.org i es pot difondre a través de les xarxes socials.

Així, doncs, pregar mensualment per les intencions del Papa ha traspasat totes les fronteres geogràfiques i idiomàtiques gràcies a la seva posada al dia tecnològica.

La intenció del mes de gener, dedicada al diàleg interreligiós, compta ja amb dos milions i mig de visualitzacions registrades i 250 milions d'estimades. Segons avança Juan Della Torre, la intenció per al febrer serà la cura de la creació.

Aquesta iniciativa tot just acaba de començar però les previsions són molt optimistes tant per als creadors com per al mateix Sant Pare. «Ens consta que el papa Francesc està molt content amb els resultats», diu amb satisfacció Juan Della Torre. «És la primera vegada a la història que es fa una mena d'espot per difondre les intencions del Sant Pare», constata aquest publicista argentí, alhora que llença una invitació a difondre el vídeo, a col·laborar en la seva realització i també a donar-li suport econòmic.

Natural i autèntic

Des del moment que el papa Francesc, acabat de ser escollit el 13 de març del 2013, sortia al balcó de Sant Pere del Vaticà i deia allò de «pregueu per mi», es va encetar un nou estil comunicatiu al Vaticà.

«El seu primer gest com a Pontífex, des del balcó de Sant Pere, tot de blanc, sense la tradicional musseta vermella, inclinat demanant la pregària

El papa Francesc comunica amb gestos concrets.

del poble de Roma abans d'impartir la seva benedicció, va ser extraordinàriament eloqüent i va anunciar ja un canvi important en l'estil d'exercir el pontificat», expressa Leticia Soberón, consultora del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials i col·laboradora de *Catalunya Cristiana*.

«En totes les seves actituds destacaria la naturalitat», prossegueix Soberón. «Tots ens adonem que quan parla, quan es mou, quan saluda, el papa Francesc té gestos normals, de persona senzilla i natural. Una persona cordial i afectuosa, sense excessos ni teatralitat. No afecta la veu, no fa servir paraules complicades o termes teològics, ni assumeix gestos o distàncies propis d'un cap d'Estat o un càrrec superior, diria que simplement és ell mateix», rebla Soberón. I afegeix que «l'autenticitat en els testimonis creïbles suposa una alta exigència: la persona ha de tenir realment una relació profunda amb Déu, una amistat viva i operant, perquè sent ella mateixa, es noti aquesta Llum que la

JUAN DELLA TORRE
«És la primera vegada a la història que es fa una mena d'espot per difondre les intencions del Papa»

LETICIA SOBERÓN
«Les paraules i imatges de Francesc mostren una manera de ser i de viure com a persona i creient»

transcendeix.»

«Per això», insisteix Soberón, «quan el Papa fa qualsevol cosa, no únicament les paraules, sinó també i sobretot les seves imatges es difonen per les xarxes socials de manera immediata: són eloqüents per si mateixes i mostren un camí, una manera de ser i de viure com a persones i creients».

«Diria que és una persona clara i directa. Sap què vol dir i busca la millor manera de dir-ho», expressa Albert Sáez, periodista d'*El Periódico de Catalunya* i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. «Francesc ha entès les claus de la comunicació horitzontal: transparència i autenticitat», afegeix Sáez.

«L'èxit comunicatiu de Francesc no es basa en focs d'artifici, en màrqueting estudiats», afirma Sandra Buxaderas, periodista catalana que viu a Roma, col·labora amb el diari *Ara* i és autora de *Com viure Jesús en família* (Pòrtic). «Si és tan potent és perquè el missatge és autèntic, va al nucli de

Podeu pregar amb les intencions mensuals del Papa a www.elvideodelpapa.org

les preocupacions de les persones.» Segons Buxaderas, «el missatger, Francesc, té credibilitat perquè ell mateix encarna el missatge que predica».

«Altrament», prossegueix, «no s'entendria com, parlant sovint fluixet i amb un to més aviat uniforme de veu, aconseguir mantenir l'atenció dels espectadors, o com "fa forat" en els mitjans de comunicació audiovisuals sense tenir un atractiu físic especial. Francesc "ven" precisament perquè la gent el veu fora de tota la parafernàlia del màrqueting que avui acompanya la majoria de missatges polítics i socials».

Francesc Rosaura, director i presentador del programa *Signes dels temps* de TV3, destaca que «Francesc és un testimoni que transmet confiança i credibilitat a l'espectador». «Les seves paraules», afegeix, «sempre van acompanyades per un gran domini del llenguatge no verbal: riu, mou les mans, fa pauses... i això el fa molt humà i proper».

Moments

Durant els gairebé tres anys de pontificat són molts els moments d'alt voltatge comunicatiu de Francesc. Resulta difícil, per tant, fer-ne una tria. De vegades és una entrevista concedida a un periodista (s'acaba de presentar el llibre-entrevista d'Andrea Tornielli *El nom de Déu és misericòrdia*, Columna); d'altres és un text magisterial; un discurs polític; també una reflexió extreta de les homilies a Santa Marta; en d'altres ocasions pot ser una idea revolucionària llençada a l'avió tornant d'un viatge; també una abraçada, una carícia, un silenci o fins i tot unes llàgrimes, i encara inclouríem

ALBERT SÁEZ
«Diria que és una persona clara i directa. Sap què vol dir i busca la millor manera de dir-ho»

SANDRA BUXADERAS
«Si és tan potent és perquè el missatge és autèntic, va al nucli de les preocupacions de les persones»

FRANCESC ROSAURA
«Les seves paraules sempre van acompanyades per un gran domini del llenguatge no verbal»

les sorprenents trucades telefòniques que fa de forma habitual. El fet és que tot en Francesc és comunicació.

«El Papa diu d'ell mateix que no

en sap, de comunicació, però que no conegui la teoria o la ciència comunicativa no li impedeix ser un dels comunicadors més extraordinaris del moment», reflexiona Leticia Soberón.

Per a ella, el moment comunicatiu més important, fins ara, va ser l'abraçada amb el rabí Abraham Skorka i el líder musulmà Ombar Abboud davant del Mur de les Lamentacions el 26 de maig del 2014. «Una abraçada», segons Leticia Soberón, «que s'expressa com una promesa de futur, un anunci i una crida a la relació sana i cordial entre les tres grans religions monoteistes».

La periodista catalana Sandra Buxaderas destaca altres moments del papa Francesc des del punt de vista comunicatiu com el fet que el primer viatge fora de Roma fos a l'illa de Lampedusa per tal de defensar els immigrants sense papers. «També destacaria les crides a la conversió de la jerarquia eclesiàstica i l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, una joia que emociona i impulsa a l'acció.»

La tria de Francesc Rosaura passa per les rodes de premsa que ofereix a l'avió en tornar dels viatges internacionals: «Són moments excepcionals, sense guió previ, se sotmet a les preguntes dels periodistes, a peu dret com si fos un mestre impartint una classe: s'explica, contextualitza, posa exemples, dóna xifres, dubta....»

Entrevistes

El papa Francesc té una relació molt cordial amb els professionals de la comunicació. La trobada amb els periodistes que havien cobert el conclave en què va ser escollit Pontífex,

El més influent de Twitter

Els més de 26 milions de seguidors que el papa Francesc té a Twitter són «una xifra espectacular al mateix nivell que les estrelles del cinema o la música», destaca Francesc Rosaura, director de *Signes dels temps*, i afegeix que «el Papa és conscient que avui no es pot evangelitzar sense tenir presència a les xarxes socials».

Xiskya Valladares, coneguda popularment com la «monja tuitaire», també és conscient de la necessitat d'evangelitzar a les xarxes socials. Religiosa de Puresa de Maria, filòloga i periodista, ha dedicat la tesi doctoral a l'anàlisi comunicacional dels comptes institucionals catòlics a Twitter.

«Una de les conclusions és que el papa Francesc és el personatge més influent a Twitter, més que Obama, encara que el president nord-americà tingui més seguidors», explica aquesta religiosa d'origen nicaragüenc. «Francesc és el més influent en el sentit que les seves piulades tenen més retuits i favorits», aclareix. Per què l'escolten tant? «Perquè el llenguatge és molt actual, molt pastoral i proper a la gent, toca la realitat.»

El Twitter del Papa (@Pontifex) el va posar en marxa Benet XVI el desembre del 2012 però ha estat el seu successor el que li ha donat més dimensió. «Benet XVI només piulava els dimecres després de l'audiència general, mentre que Francesc ho fa gairebé cada dia; com a mínim, tres cops la setmana», explica Valladares (@Xiskya).

Per a aquesta experta en xarxes socials, cofundadora d'iMisión, «a les xarxes socials al papa Francesc li falta interactivitat». Tot i que amb milions de seguidors el repte de la interactivitat és complicat, sobretot si vols evitar excloure'n uns i privilegiar-ne d'altres, «sí que podria aconseguir la interactivitat participant per exemple en el *trending topic*, tuitejant amb un mateix *hashtag*, i així donar senyal que està escoltant». «Si només emets i no escoltes et converteixes en una mena de tauler d'anuncis.»

Leticia Soberón, consultora del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, reconeix que les xarxes socials «han de madurar per convertir-se en espais menys volàtils», però que «compleixen un paper important com a oportunitats de participació per a milions de persones». «Alguns somiem, i ja hi pensem, a crear espais digitals que serveixin no només per comunicar-nos, sinó per pensar plegats i transformar la informació en coneixement. L'àmbit eclesial afavoreix aquest pas.»

Pel que fa a la possibilitat de crear un perfil de Facebook, Xiskya Valladares revela que el projecte ja existeix des de fa temps.

el 16 de març del 2013 a l'Aula Pau VI, va ser tota una declaració d'intencions. Els periodistes es van trobar amb un papa Francesc que no defugia cap qüestió, que s'expressava de forma senzilla i planera, que tenia sentit de l'humor, explicava anècdotes i, encara més important, que els proporcionava múltiples titulars.

«Em quedo amb l'expressió "Com voldria una Església pobra i per als pobres"», expressa el periodista Arturo San Agustín, autor de *Tras el portón de bronce* (Península) i *De Benedicto a Francisco* (Fragmenta).

Aquesta trobada va ser, doncs, un avançament del que Francesc els tenia reservat. Mai en la història un Pontífex havia concedit tantes entrevistes i això sense defugir cap format: ràdio, televisió, premsa escrita... Però, hi ha una estratègia darrere de la tria de mitjans i d'entrevistadors?

«El Papa selecciona bé les entrevistes que concedeix, la seva naturalitat no s'ha de confondre amb improvisació ni ingenuïtat», diu Leticia Soberón.

«L'estratègia és la de parlar en profunditat als catòlics, i dialogar amb ateus, agnòstics o altres creients», afegeix Sandra Buxaderas. Mostra d'això són dues de les seves primeres entrevistes. «Als jesuïtes va concedir-los una llarga entrevista d'interès sobretot intern per als catòlics en què va tocar àmpliament els punts en què creu que l'Església ha de canviar. I també va accedir a ser entrevistat de seguida pel fundador, ateu, d'un mitjà generalista, Eugenio Scalfari de *La Repubblica*, diari del centreesquerra italià.»

«Diria que està fent una barreja del que li agrada fer i del que ha de fer. No ha perdut les amistats periodístiques i mira de donar entrevistes a professionals en els quals confia però també atén els mitjans i els periodistes de referència», diu Albert Sáez.

Per a Arturo San Agustín, «Francesc ha afavorit massa els periodistes argentins, mentre que la seva "argentinat" no crec que l'hagi afavorit». «En qualsevol cas», afegeix, «el Vaticà mira

El compte de Twitter en espanyol és el que té més seguidors.

cap a l'Orient i la Xina i els periodistes europeus, sobretot els espanyols, ho tenim malament». «A Francesc, els periodistes, que som els qui contribuïm a millorar o empitjorar la imatge d'algu, l'hi continuem perdonant tot», diu San Agustín. Per a ell, «Francesc és un d'aquells sacerdots de barri que fins i tot agraden als ateus. O sigui, que Francesc és un sacerdot bo vestit de Papa. I, com tots aquests sacerdots i monges estimats per la gent, no l'associem amb el que ells anomenen Església».

Pregunta

Sigui com sigui, i tenint en compte com diu Francesc Rosaura «que a tots els periodistes ens agradaria entrevistar el papa Francesc», els hem demanat quina pregunta li farien. «Li preguntaria en què creu el Papa», reconeix Rosaura. «Li demanaria», diu Albert Sáez, «que em fes un retrat de Benet XVI i

ARTURO SAN AGUSTÍN
«Francesc és un d'aquells sacerdots de barri que fins i tot agraden als ateus»

XISKYA VALLADARES
«És el més influent a Twitter en el sentit que les seves piulades tenen més retuits i favorits»

de la seva aportació a la reforma del Vaticà que ell està tirant endavant. Em temo que no s'entén l'un sense l'altre».

«M'agradaria saber amb més profunditat quin paper vol donar a la dona a l'Església», explica Sandra Buxaderas, «tinc la impressió que no és un tema que el Papa tingui molt treballat, i per això ell mateix ha demanat als teòlegs catòlics que hi aprofundeixin».

«És clar que m'agradaria entrevistar-lo», se sincera Arturo San Agustín, «però sóc molt conscient que no sóc ni argentí ni xinès. Pel que fa a la pregunta que li faria, me la reservo perquè, de vegades, fins i tot jo crec en els miracles».

També a nosaltres des de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel ens agradaria entrevistar-lo. Ens unim, doncs, a aquesta petició-desig-pregària dels nostres companys amb motiu de la festivitat del nostre patró, sant Francesc de Sales.

Integració dels mitjans de comunicació vaticans

El 27 de juny del 2015 el papa Francesc va publicar un *motu proprio* pel qual s'instituïa la Secretaria per a la Comunicació. Sota aquest organisme vaticà, passaven a incloure's el Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials i tots els mitjans de comunicació vaticans: l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, el Servei d'Internet del Vaticà, Ràdio Vaticana, el Centre Televisiu Vaticà, *L'Osservatore Romano*, la Tipografia Vaticana, el Servei Fotogràfic i la Llibreria Editora Vaticana. Aquesta integració i gestió unitària dels mitjans de comunicació vaticans té com a objectiu, segons el *motu proprio*, respondre «cada vegada millor a les exigències de la missió de l'Església».

«Una reforma d'aquesta mena és necessària en gairebé tots els mitjans de comunicació i les oficines administratives del món», destaca Leticia Soberón, consultora del Pon-

tifici Consell per a les Comunicacions Socials. «L'accelerada transformació tecnològica, cultural i social exigeix una revisió dels procediments que s'han seguit fins ara en tots els sectors.» «Es vivia —afegeix Soberón— en compartiments estancs, amb una visió pròpia de la modernitat, quan ja hem superat la postmodernitat líquida.»

Dit això, en el cas dels mitjans vaticans la qüestió té especial incidència perquè cadascun d'ells va néixer en una època diferent i va seguir un camí propi: cada mitjà creava missatges i els difonia també en un tipus de llenguatge i un suport propis.

L'Església, pionera

L'any 1587 Sixt V va instituir la Tipografia Vaticana, per aprofitar l'invent de Gutenberg al servei de l'Església i l'Evangeli. Tres segles més tard, el 1861, Pius IX crea *L'Os-*

servatore Romano per defensar els Estats Pontificis i el lloc de l'Església en una societat convulsa. Gairebé cent anys després, el 1929, el papa Pius XI va encarregar a Guglielmo Marconi la construcció d'una ràdio al servei de l'Església. Així va ser: el 12 de febrer del 1931 neix la Ràdio Vaticana, perquè el Papa pogués comunicar-se amb els catòlics més enllà de les fronteres del mig quilòmetre quadrat que ocupa al turó vaticà. El papa Pius XII funda el 1948 la Pontificia Comissió per a la Cinematografia Didàctica i Religiosa, germen del que seria el Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, avui Secretaria per a la Comunicació.

Amb el Concili Vaticà II tot aquest procés fa un pas de gegant: neix el que arribaria a ser la Sala de Premsa de la Santa Seu i els bisbes prenen consciència de l'existència de la comunicació social. El 1983

Joan Pau II crea el Centre Televisiu Vaticà i el 1995, el Departament d'Internet de la Santa Seu. I cadascun d'aquests mitjans evoluciona pel seu compte.

«Però amb la convergència digital», aclareix Leticia Soberón, «tots aquests mitjans s'han anat acostant entre ells perquè obren llocs web i fan servir el mateix codi binari (dos dígit) per elaborar i difondre missatges, deixant enrere, a poc a poc, els antics suports (paper, cinta magnetofònica, pel·lícula...)». Aleshores, «la gestió d'un missatge articulat entre aquests mitjans requereix una visió i una estratègia comuna, treball en xarxa i un equip gestor que incorpori la complexitat dels 60 idiomes en què apareixen alguns programes de Ràdio Vaticana, amb la predominança de l'audiovisual i les xarxes socials. Us sembla que això podria fer-se sense una reforma de fons?»

La misericòrdia, «carnet d'identitat de Déu»

El llibre-entrevista del papa Francesc, a la venda en 86 països

Rosa María Jané Chueca
Redacció

Per si a algú no li ha quedat clar que *misericòrdia* és una paraula clau del pontificat de Francesc, el llibre-entrevista del Pontífex amb el periodista italià Andrea Tornielli el traurà de dubtes. *El nom de Déu és misericòrdia* (Ed. Columna) ho diu tot. Aquest volum, articulat en nou capítols, surt a la venda en 86 països i va ser presentat recentment a Roma, amb la participació, entre d'altres, del cardenal-secretari d'Estat del Vaticà, Pietro Parolin, i l'actor Roberto Benigni.

El llibre recull la conversa del Papa amb Tornielli, amb qui va parlar durant quatre hores aquest estiu a la Casa Santa Marta. El fil argumental dels temes que afronta Francesc és la misericòrdia, com a «carnet d'identitat de Déu». «Un llibre bellíssim que ens "misericordieja"», va subratllar Benigni en la presentació i que recomana «dur a la butxaca».

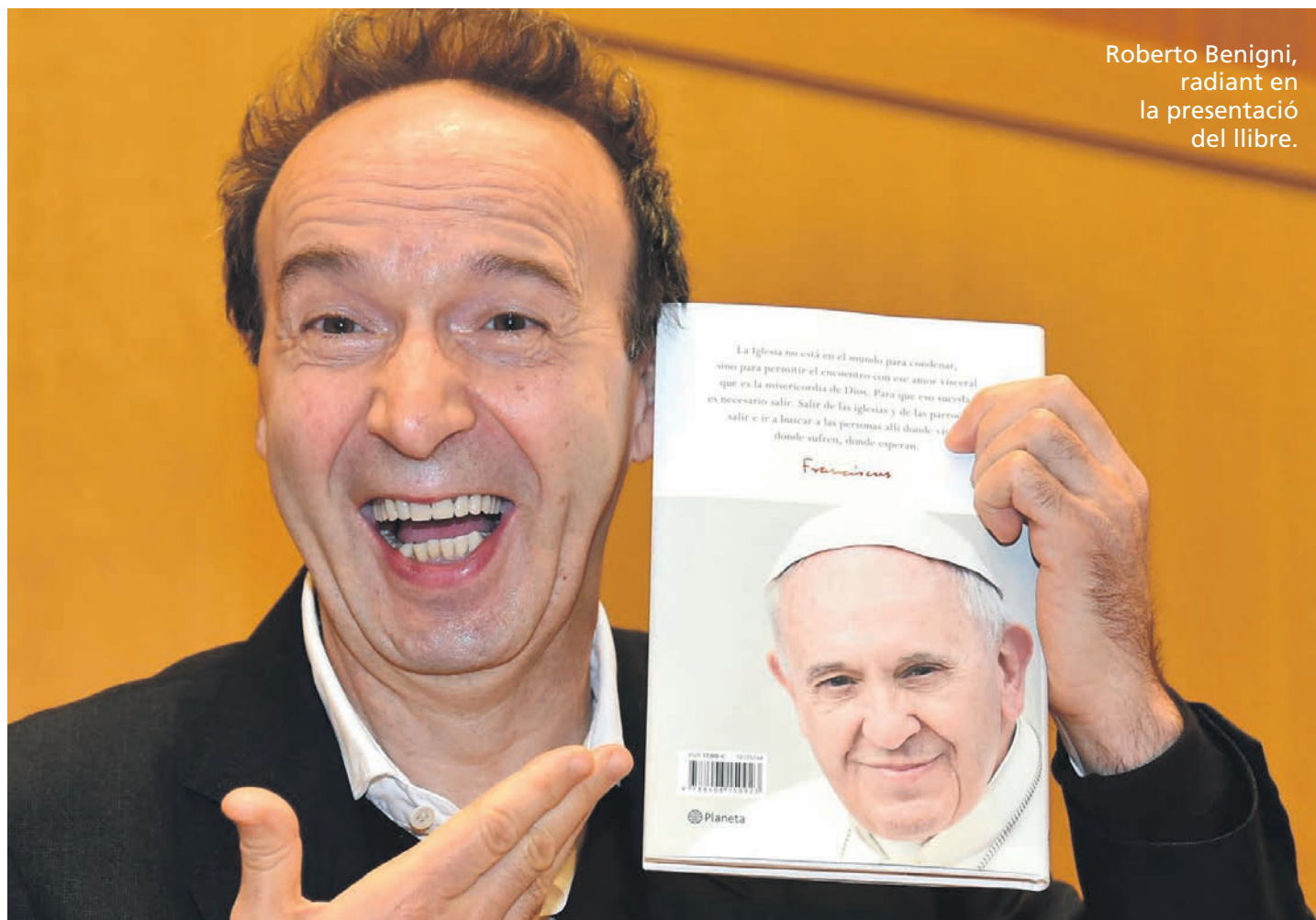
Al llarg de les pàgines, el Pontífex explica que ha convocat un any jubilar impulsat per l'oració, la reflexió sobre els Papes precedents i una imatge de l'Església com a «hospital de campanya» que «alleuja el cor de les persones amb el veïnatge i la proximitat». La humanitat, constata, ferida per tants «flagells socials» com la pobresa, l'exclusió o el relativisme, necessita la misericòrdia, «aquest carnet d'identitat de Déu», d'Aquell que «continua sent sempre fidel», malgrat les nostres infidelitats.

Francesc també recomana, de nou, als confessors que tinguin «tendresa» i subratlla que es va al confessional «no per ser jutjat», sinó per «alguna cosa més gran que el judici: per a l'encontre amb la misericòrdia de Déu». En aquest sentit, recorda que el confessional no ha de ser «una tintoreria» ni «una cambra de tortures». El Bisbe de Roma afirma que «l'Església condemna el pecat però abraça el pecador que es reconeix com a tal, li parla de la misericòrdia infinita de Déu». Per això, subratlla que cal «perdonar setanta vegades set, sempre». En aquest sentit, l'Església «no és al món per condemnar, sinó per permetre la trobada amb aquest amor visceral, que és la misericòrdia de Déu».

El Papa també reconeix que ell necessita la misericòrdia divina, la constatació que la lògica de Déu és una lògica d'amor que escandalitza els doctors de la Llei i que l'adhesió formal a les regles porta a la degradació de l'estupor per la salvació que Déu ofereix.

Una de les qüestions que respon Francesc és sobre les persones homosexuals i explica el que va dir el 2013 durant una roda de premsa quan tornava de Rio de Janeiro: «Vaig parafrasejar de memòria el Catecisme de l'Església catòlica, on s'explica que cal tractar aquestes persones amb tacte i que no s'han de marginar. (...) Prefereixo que les persones homosexuals vinguin a confessar-se, que continuïn a prop del Senyor, que puguem resar plegats.»

Un dels capítols està dedicat a la corrupció, on Francesc no es mossega

Roberto Benigni,
radiant en
la presentació
del llibre.

la llengua quan diu que «el corrupte és aquell qui peca i no se'n penedeix, el qui peca i fingeix ser cristià, i escandalitza amb la seva doble vida, creu que ja no ha de demanar més perdó, es passa la vida agafant les dreceres de l'oportunisme, al preu de la seva pròpia dignitat i de la dels altres. Amb la seva cara de "sant" evadeix els impostos, acomiada els empleats per no contractar-los de manera definitiva, explota el treball en negre i després presumeix d'astúcia davant dels amics, o potser va a missa els diumenges, però no té cap problema a treure profit de la seva posició de poder exigint suborns».

De la mateixa manera, no oblida

apel·lar a la compassió per vèncer la globalització de la indiferència i recorda als cristians practicar obres de misericòrdia.

Reptes i desafiaments

En paraules del cardenal Parolin, el llibre del Papa «entra de ple en el misteri de la misericòrdia de Déu, en aquest temps de desafiaments i reptes». Segons el purpurat, el llibre «parla de les portes obertes, de les possibilitats, del do gratuït de la infinita misericòrdia de Déu. (...) El Papa ens presenta el retorn del Déu de la misericòrdia, un pare que perdona amb el seu amor». El secretari d'Estat va

destacar, en la presentació, que «Déu sempre té els braços oberts, n'hi ha prou de fer un pas, com el fill pròdig. Però fins i tot si som febles, i no podem fer el pas, n'hi ha prou amb el desig de fer-ho. Perquè la Gràcia fa la resta».

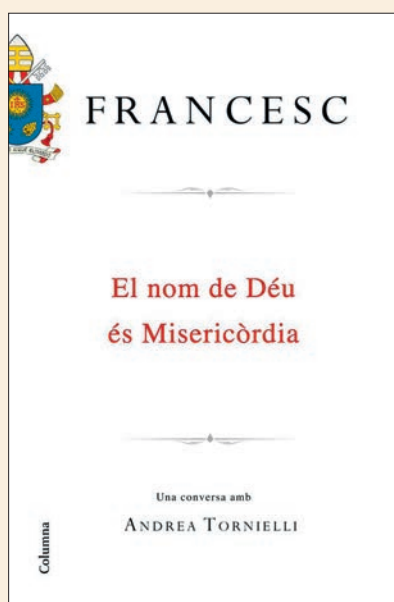
Com Francesc, Pietro Parolin va posar en relleu l'«abraçada de la misericòrdia». I com tantes vegades repeteix el Papa, l'alegria sempre ha d'estar present. Tant el cardenal Parolin com Benigni, el van recordar.

L'actor Benigni, imparable com sempre, es va confessar «emocionat» de participar en la presentació i va constatar la valentia del Vaticà per haver «ajuntat a la mateixa sala un cardenal italià, un pres xinès i un còmic toscà», ja que també hi era present Zang Agostino Jianqing, un pres de la presó italiana de Pàdua convertit al cristianisme i que va donar el seu testimoni sobre la misericòrdia. Entre rialles, el còmic va revelar: «Em van dir: "Sa Santetat desitja..." i vaig dir: "Sí." És un Papa meravellós, fort, dolç, un revolucionari.» Ja de debò, va destacar que «estem parlant d'un llibre bellíssim, que et deixa abraçar», perquè «la misericòrdia no és una virtut que s'asseu en una poltrona, sinó que es mou, mou el cos i l'ànima, va contra la misèria i la pobresa, no es queda quieta. És com el Papa, que no es queda quiet».

I conclouia: «On ha anat el Papa en el seu primer viatge? A Lampedusa. On ha obert l'Any de la Misericòrdia? A Bangui, on hi ha els més pobres. Francesc és una font de misericòrdia, n'és plena en un món que cerca l'odi, la condemna... Francesc hi respon amb la misericòrdia que neix del dolor.»

Aquest llibre-entrevista ja és considerat una síntesi del magisteri i del pontificat de Francesc.

Extractes del volum

- «La misericòrdia està profundament unida a la fidelitat de Déu. El Senyor és fidel perquè no pot renegar de si mateix»
- «A mi m'agrada traduir *miserando* per un gerundi que no existeix, *misericiordiant*, donant-li misericòrdia»
- «Cada vegada que creuo la porta d'una presó per a una celebració o una visita penso el mateix: "Per què ells i no jo? Jo hauria de ser aquí, meixeria ser aquí. Les seves caigudes haurien pogut ser les meves»
- «La misericòrdia de Déu és una gran llum d'amor, de tendresa, perquè Déu perdona no amb un decret, sinó amb una carícia»
- «Hem de tornar a l'Evangeli. Allí veiem que no es parla només de benvinguda o de perdó, sinó que es parla d'una "festa" per al fill que torna»

El Papa demana als diplomàtics construir la pau i afrontar la crisi migratòria

«Un esperit individualista és terreny fèrtil perquè maduri el sentit d'indiferència davant dels altres»

AICA
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va rebre els membres del cos diplomàtic acreditats davant del Vaticà per a la tradicional salutació d'any nou. En la recepció, els va advertir que el repte principal és vèncer la indiferència per construir plegats la pau. El Pontífex va indicar que «només una forma ideològica i desviada de religió pot pensar que fa justícia en nom de l'Omnipotent massacrant deliberadament persones indefenses».

El Bisbe de Roma va emmarcar el discurs en el context del Jubileu de la Misericòrdia i va explicar que l'obertura de la Porta Santa de la catedral de Bangui (República Centreafricana) «pretenia ser signe d'encoratjament per aixecar la mirada, reprendre el camí i retrobar raons per al diàleg». Així mateix, va precisar que la misericòrdia va ser el «fil conductor» que va guiar els viatges durant el 2015, i va recordar les visites a Sarajevo, Bolívia, l'Equador i el Paraguai, Cuba i els Estats Units.

També va fer referència a la família, «que és la primera i més important escola de la misericòrdia, en què s'aprèn a descobrir el rostre amorós de Déu i en què la nostra humanitat creix i es desenvolupa». I va alertar de la «por generalitzada de l'estabilitat que la família reclama i els qui en paguen les conseqüències són sobretot els més joves i els ancians».

Francesc va constatar que «un esperit individualista és terreny fèrtil perquè maduri el sentit d'indiferència davant dels altres, que porta a tractar-los com a pur objecte de compra-venda, que indueix a desinteressar-se de la humanitat dels altres i acaba per fer que les persones siguin pusil·lànimes i cíniques».

Davant del drama de les migracions, va instar Europa a continuar rebent els refugiats i mantenir-se com un «far d'humanitat» malgrat les amenaces terroristes, i va qüestionar que sovint els emigrants «no entren en els sistemes de protecció en virtut dels acords internacionals». En aquest sentit, Francesc va afirmar que «és greu acostumar-se a aquestes situacions de pobresa i necessitat, al drama de tantes persones». Per això va reclamar «un compromís comú que posi fi decididament a la cultura del descartament i de l'ofensa a la vida humana, de manera que ningú no se senti descuidat o oblidat, i que no se sacrifiquin més vides per manca de recursos i de voluntat política».

El Pontífex va renovar la crida a «aturar el tràfic de persones que converteix

els éssers humans en mercaderia». «Romandran sempre indelebles en la nostra ment i el nostre cor les imatges dels infants ofegats al mar, víctimes de la manca d'escrúpols dels homes i de la inclemència de la natura», va subratllar. També va esmentar els cristians del Pròxim Orient, «desitjosos de contribuir, com a ciutadans de ple títol, al benestar espiritual i material de les seves nacions». Un altre aspecte que va destacar són els acords internacionals com a bon auguri per al futur. Va esmentar el programa nuclear iranià i la cimera sobre el clima de París. D'altra banda, va constatar les tensions al golf Pèrsic o la península coreana, per la qual cosa va manifestar el desig que els antagonismes obrin pas a la veu de la pau i de la bona voluntat en la recerca d'acords.

Francesc vol joves «contra corrent»

Redacció / Ciutat del Vaticà

S'ha presentat el missatge del Papa per al Jubileu de la Misericòrdia dels Joves, que es farà del 23 al 25 d'abril. Francesc els convida a romandre «estables en el camí de la fe amb una esperança ferma en el Senyor. Ell ens dóna el valor per caminar contra corrent. Això fa bé al cor, però cal ser valents per anar contra corrent i Ell ens dóna aquesta força. Una força que ha d'anar a la recerca de grans ideals».

El Bisbe de Roma vol que els joves siguin valents «en l'amor concret i desinteressat», capaços de «prendre decisions i gestos valents, de construir cada dia, fins i tot en les petites coses, un món de pau». Precisament els joves que viuen situacions de guerra, pobresa o abandonament ocupen un lloc especial en el missatge papal. A ells, els demana no perdre l'esperança perquè «el Senyor té un gran somni que vol fer realitat amb vosaltres. Els vostres amics i companys que viuen en condicions menys dramàtiques es recorden de vosaltres i es comprometen que la pau i la justícia arribin a tothom. No cregueu les paraules d'odi i terror que es repeteixen sovint».

Als joves que no poden anar a Roma per al Jubileu, Francesc els recorda que també es pot viure a les Esglésies locals i els fa una petició: «Mediteu bé els desitjos que presentareu a Jesús en el sagrament de la Reconciliació i de l'Eucaristia que celebrarem plegats. Quan travesseu la Porta Santa, recordeu que us comprometeu a fer santa la vostra vida, a alimentar-vos de l'Evangelí i l'Eucaristia, que són la Paraula i el Pa de la vida, per poder construir un món més just i fratern.»

Església en sortida

Nova corresponsabilitat de batejats

En la línia del Vaticà II, Francesc continua impulsant els laics a una activa participació en la vida eclesial. Assenyala una vegada i una altra que no són el Papa, els bisbes, sacerdots i religiosos els qui tenen la responsabilitat de portar l'Església endavant, sinó tot el poble de Déu, en el qual ells s'inclouen, evidentment, amb el seu ministeri específic.

Dos exemples: la invitació a una vida sinodal constant i habitual en les Esglésies locals i en l'Església universal, i fa pocs dies la crida a «canviar l'Església amb la pregària». Tots hem de ser actius orants, involucrar-nos de manera profunda en la relació personal i comunitària amb Déu per complir la missió que ens va ser encomanada per part de Jesús. Ja no val la inèrcia còmoda d'assistir a la missa

dominical i les cerimònies nadalenques o pasquals com uns hàbits més de la vida social, cada cop més buides de contingut, vivint una prolongada infància eclesial en què tot transcorre sense la nostra participació.

La corresponsabilitat dels laics en la vida eclesial és un bé perquè reactiva els dons que l'Esperit Sant concedeix a cada persona, cridada perquè els seus talents donin fruits de bé. Però, a més, tot aquest procés és condició necessària perquè, en un futur pròxim, puguin evidenciar-se els carismes específics de la dona al servei de l'Església. El Papa somia laics i laiques corresponsables, actius tant en l'oració personal, com en el discerniment comunitari, en la missió i en els espais de decisió. Ens hi atrevim?

Leticia
Soberón

Escandinàvia

Nova catedral a Noruega

L'augment de catòlics obliga a construir un nou temple a la diòcesi de Trondheim

Joan Piñol
Redacció

Mentre que a molts països la disminució de fidels obliga a tancar esglésies, fusionar parròquies o reorganitzar unitats pastorals, en d'altres regions del món l'Església necessita construir nous temples a causa de l'increment de batejats. És el cas de Noruega, on els catòlics afronten amb esperança el repte de construir una nova catedral a la ciutat de Trondheim, al centre del país. El mateix papa Benet XVI, en la clausura del Sínode sobre la Nova Evangelització, va posar Noruega d'exemple. A l'Europa descristianitzada, la fe catòlica creix amb fermesa al país escandinau. «Penso, per exemple, en tot allò que hem sentit sobre Cambodja, on l'Església ha nascut de nou, o fins i tot a Noruega, on veiem com avui dia, on no s'esperava, el Senyor està present i opera a través del nostre treball», va dir el Papa emèrit.

Noruega és el país escandinau amb més catòlics, un 2,7% de la població. Tot i que la xifra és petita, a Suècia els catòlics només són un 1,5%, a Dinamarca un 1% i a Finlàndia un 0,2%. En total, a Noruega hi ha 140 mil catòlics registrats tot i que la xifra segurament és major perquè molts immigrants no es registren. La xifra de catòlics ha crescut molt al llarg dels últims anys (el 1980 no arribaven als 14 mil) a causa principalment dels immigrants llatinoamericans, polonesos, croats i àrabs. Els catòlics es concentren a la capital del país, Oslo, però cada cop augmenta més la seva presència en ciutats més petites on fins ara pràcticament no hi havia ni tan sols una mínima estructura pastoral. Això ha obligat l'Església a construir nous temples arreu del país.

Capital espiritual

El cas de Trondheim és paradigmàtic. Des del 1931, aquesta ciutat és la seu de la regió catòlica de Noruega central, primer sota la denominació de prefectura apostòlica, després com a vicariat apostòlic i, des del 1979, com a prelatura territorial. Tot i que canònicament no sigui una diòcesi, l'església de Sant Olau a Trondheim té el títol de catedral. Aquest temple es va acabar de construir el 1973, quan a la ciutat només hi havia 400 catòlics. El canvi en 40 anys ha estat vertiginós: actualment, sis mil catòlics viuen en aquesta ciutat de 185.000 habitants. Segons el rector, el pare Egil Mogstad, entre els catòlics de la parròquia hi ha fidels provinents de 80 nacionalitats diferents i només un 25% són noruecs de naixement. La meitat dels feligresos són d'origen polonès i la diversitat cultural es nota en les misses. De les sis eucaristies dominicals només dues

Aquesta és la maqueta de la nova església de Sant Olau, que tindrà capacitat per a 500 persones.

L'antiga catedral, construïda el 1973, ha estat derruïda perquè amenaçava d'esfondrar-se.

En 30 anys
s'ha
multiplicat
per deu el
nombre de
catòlics al
país gràcies
a la
immigració

Imatge de
sant Olau, patró
de Noruega, a la
catedral luterana de
Trondheim.

són en noruec, la resta són en polonès, anglès, tagal i vietnamita.

Tot i que Trondheim és la tercera ciutat en població de Noruega, sempre ha estat considerada com a capital espiritual del país. A pocs centenars de metres de la catedral catòlica hi ha la catedral luterana de Nidaros on està enterrat sant Olau, el monarca noruec del segle XI (995-1030) que va liderar l'evangelització del país escandinau i que és considerat el pare espiritual de la pàtria, a més del patró. El temple luterà és seu de la diòcesi primada de Noruega i és un centre de pelegrinatge que atrau milers de luterans però també catòlics.

Ajuda alemanya

El temple antic presentava moltes deficiències estructurals i no només manca d'espai. El fred extrem havia deteriorat l'edifici i les estructures metàl·liques estaven rovellades fins al punt que amenaçava d'esfondrar-se. Per aquest motiu, el temple va ser derruït la tardor del 2014 i poc després va començar la construcció del nou. El 29 d'octubre passat el bisbe d'Oslo i administrador apostòlic de Trondheim, Mons. Bernt Eidsvig, va beneir la primera pedra. Es calcula que a finals del 2016 ja s'hauran enllestit les obres.

El principal repte per a la congregació és afrontar el cost econòmic de les obres, xifrat en 8,3 milions d'euros. El projecte s'ha pogut finançar gràcies al suport de l'Església catòlica a Alemanya. Una fundació de catòlics alemanys, la Bonifatiuswerk, ha finançat part de la construcció juntament amb les arxidiòcesis de Colònia i Paderborn i la diòcesi de Münster. De fet, l'Església alemanya està molt abocada a ajudar els catòlics escandinaus i la Bonifatiuswerk ajuda econòmicament diversos projectes pastorals juntament amb la construcció de nous temples. De fet, també han finançat un altre projecte d'envergadura a Trondheim: la construcció d'un monestir nou per a monges cistercenques trapenques. Al convent de Traura hi viuen onze religioses provinents del cenobi cistercenc de Dubuque (Estats Units) i és el primer monestir catòlic a Noruega des del segle XV.

El rector de Sant Olau preveu que la nova catedral serà un centre de pelegrinatge per als catòlics del país i el temple recordarà als fidels, majoritàriament d'origen forà, les arrels cristianes del país. De fet, cada cop són més els noruecs de naixement que s'acosten a la fe catòlica i, per exemple, el rector de la catedral de Trondheim és el primer d'origen noruec en tota la història. Tots plegats giren la mirada a sant Olau perquè continuï beneint l'evangelització a Noruega.

Madrid

«¡Gràcies!»

La Jornada de la Infància Missionera promou la solidaritat entre els infants

Redacció

Madrid

«Gràcies!» Amb aquesta senzilla paraula, la Jornada nacional de la Infància Missionera, el 24 de gener, vol que els més petits descobreixin l'origen del que són i del que tenen, explica Anastasio Gil, director d'Obres Missionals Pontifícies a Espanya. «Se'ls convida a contemplar Déu com a creador de l'univers i Pare provident, que té cura de les persones i les coses perquè tota la creació assoleixi la felicitat. Així, l'acció de gràcies neix com a resposta pel favor rebut.»

La Infància Missionera és una obra pontifícia present a 130 països la finalitat de la qual és iniciar els infants en les actituds del cristià i col·laborar amb els seus educadors en el seu creixement com a persones i com a cristians. Per a això, el secretariat de la Infància Missionera es proposa desenvolupar, en el quadrienni 2015-2018, les tasques pròpies de la iniciació cristiana: conèixer, celebrar, viure i anunciar. L'any passat es va treballar el primer punt: fer descobrir als nens i nenes que tots som iguals, fills de Déu. Enguany es tracta d'iniciar-los en la pregària i en la celebració. Per això, en aquesta jornada es tracta de despertar en els infants l'acció de gràcies per la creació, la vida, la fe i el do de ser «petits missioners». Com assenyalava Anastasio Gil, «amb el seu estil de vida, la seva pregària i generositat, i sobretot amb el seu servei als altres, són com els missioners que un dia van sortir de la seva terra per estar molt a prop dels que més ho necessiten. La paraula "gràcies" no és una simple resposta d'educació o convencional: és expressió del que l'infant de la Infància Missionera sent en el seu cor».

Gràcies a aquesta obra pontifícia, infants d'arreu del món envien les seves aportacions a un fons comú, que es destina a ajudar els petits dels territoris de missió. «El Fons Universal de Solidaritat», comenta Gil, «va contribuir el 2015 a la realització de 2.699 projectes destinats a la infància arreu del món. Només amb l'ajuda d'Espanya (2.727.721,66 euros) es va poder ajudar 385 projectes a 37 països. Aquests projectes es concentren en tres grans àmbits: educació, evangelització i salut i vida.

Segons Baptistine Ralamboarison, secretària general de la Infància Missionera, «tenim moltíssimes peticions per a la construcció d'escoles, que és un mitjà per evangelitzar. A l'escola catòlica, als infants se'ls forma en valors cristians. (...) L'educació i la salut són els camps en què més s'inverteix».

Mark Desser, vicari general de Yibuti, va participar en la presentació d'aquesta jornada i va destacar que sense l'ajuda de la Infància Missionera, les escoles de la seva missió no

OMP

«Amb el seu estil de vida, la seva pregària i generositat, i amb el seu servei als altres, són com els missioners que un dia van sortir de la seva terra per estar molt a prop dels que més ho necessiten»

Comencem un nou any, una nova oportunitat de ser agraïts. En els dies de Nadal recordàvem que amb Ell comença una història que ens omple de llum i de joia la vida.

«Gràcies!» és el lema de la jornada missionera d'aquest any, és la paraula que tothom vol aprendre en qualsevol idioma. Si una paraula brota espontàniament i amb entusiasme de la boca d'un missioner o missionera, és aquesta!

L'escola en valors de l'Evangeli que és la Infància Missionera recull en els postulats del Decàleg: «Un nen missioner sempre diu: "Gràcies!"» Els nostres nens i nenes aprenen, des de la senzillesa, a ajudar amb les seves petites aportacions, però, sobretot, amb la pregària per altres nens i nenes, perquè no se sentin sols o abandonats.

I jo, per què vaig tenir la sort de néixer aquí? És un misteri, però GRÀCIES a Déu la meua vida és un regal. Per què dones tu GRÀCIES a Jesús? Què pots fer per aconseguir que altres infants siguin feliços? Preguem perquè milions de menors que pateixen habitualment les conseqüències de l'explotació laboral, la violència o la discriminació puguin dir un dia, GRÀCIES!

Res no pot deixar d'estar revestit d'aquesta tendresa amb la qual et fas pelegri, al costat de les persones més febles, en el nostre servei missioner.

Ben cordialment,

Mn. Manuel Roig i els altres delegats de Missions de Catalunya

podrien sobreviure perquè «no som autosuficients». Les ajudes serveixen per pagar el sou dels professors o comprar material escolar, però també per jugar perquè «això és essencial en la vida dels petits». Desser també va destacar que l'educació és la tasca principal de l'Església en aquest país africà perquè «els joves d'avui són els responsables del futur».

Els infants de la Infància Missionera pregunten per altres petits i els ofereixen ajuda econòmica, fruit d'alguna renúncia personal. I el seu esforç té recompensa. Així ho manifesten alguns testimonis recollits des de la missió. És el cas del bisbe d'Emdeber (Etiòpia), Abba Musie Ghebregiorghis, que agraeix els diners aportats per a la construcció d'una cuina al jardí d'in-

fància Sant Gabriel: «Ha estat molt amable l'oferiment d'aquesta suma generosa, en un moment en què la crisi econòmica afecta tothom, arreu. És un clar indicador que l'esperit de la solidaritat a Espanya va molt més enllà del donar del que sobra. La gent comparteix el seu pa de cada dia amb aquells que no en tenen, i això és realment commovedor.»

Punt de vista

Fernando Cordero

Religiós dels Sagrats Cors i periodista
fernandocorderosscc@gmail.com

El papa Francesc i Merlí

Qualsevol que s'aturi a pensar una estona descobrirà els abundants trets de comunicador genial del papa Francesc: llenguatge senzill, utilització d'imatges evocadores amb gust d'Evangelí, proximitat amb la realitat dels que pateixen, abraça, s'emociona, somriu... Tant li fa posar-se un impermeable als suburbis de Manila, al contrari, gaudeix sentint-se part de la gent, del poble. Els seus discursos i homilies són breus, pensats i passats pel cor. És el primer Bisbe de Roma *youtuber*.

Recordeu el discurs davant del Congrés dels Estats Units? Va proposar quatre exemples concrets de nord-americans modèlics i diferents: Abraham Lincoln, Dorothy Day, Thomas Merton i Martin Luther King. I no va tenir por d'abordar els temes més espinosos i desafiants. És també el Papa dels gestos, com el d'obrir un Any Sant en la senzilla catedral centreafricana de Bangui o el seu primer viatge a Lampedusa, cèlebre pel desembarcament d'immigrants.

Francesc és un gran comunicador, amb un rang encara més captivant: motiva. El Papa no ordena, ni fa referències contínues a lleis o normes. Va més enllà. Vol que albirem el cor de la fe que està en

la misericòrdia. Ho té tan clar, que tot el que diu sona a veritat, perquè s'alimenta d'aquesta convicció profunda.

Necessitem motivar-nos. Trobar espai per a la motivació. Quin ha estat un dels factors de l'èxit de la sèrie *Merlí* de TV3? La capacitat d'aquest professor de filosofia de batxillerat de motivar els seus alumnes no només a estimar aquesta assignatura sinó a afrontar la vida amb passió: fer-se preguntes, fomentar la capacitat crítica, ser capaços de perdonar, l'acceptació dels diferents o l'alegria de viure.

El Papa, salvant les distàncies amb la sèrie i els seus protagonistes,

tracta els temes que ens interessin a tots, amb un llenguatge que qualsevol pot entendre. Una comunicació que entra pels sentits. I el millor de tot és que Francesc no és de ficció. És de carn i ossos. És expressió de tot el millor de l'Església: l'amor pels exclosos i els que estan al marge del camí.

El Papa comunicador-motivador ens insta a nosaltres a sacsejar una mica els nostres esquemes caducs. Tant de bo transmetem la frescor de les aules de *Merlí* i dels seus peripatètics, i transformem els nostres rostres *patètics* quan hem de viure a l'altura de Jesús. Gràcies, actors de *Merlí*. Gràcies, papa Francesc.

tantes vegades que no em va sorprendre. No em van convidar. Se'm va ocórrer, però, assistir-hi sense fer soroll. Vaig entrar i em vaig quedar al meu raonet. Ningú no s'adonà de la meua presència. Tots bevien, reien i s'ho passaven bé. D'una revolada, es va presentar un home gros vestit de vermell i una barba blanca postissa tot cridant: «Ho, ho, ho!» Sembla que havia begut més del compte, però avançà, tot entrebantant-se, i tothom el felicitava.

Tots s'oferien regals, però a mi no em van donar res. Em van dir que a mi no se'm nota mai, ni se'm veu. Què t'hem de regalar? Ja t'imagines la meua resposta. Li vaig dir: «Regala menjar i roba als pobres, ajuda els que ho necessiten, visita els orfes, els malalts, els que estan a la presó. Tot el que regales als altres per alleujar la seva necessitat, ho comptaré com si m'ho haguessis donat personalment a mi...»

La carta continua indicant que fa molt de bé ajudar-los cada dia en les seves dificultats. Tots hauríem de valorar el seu naixement i la seva mort. El seu amor, el seu lliurament per salvar-nos.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Carta de Jesús

Estimat amic: Hola! T'estimo molt. Acabem de celebrar la festa del meu naixement. L'any passat van fer una gran festa pel meu naixement i enguany han fet el mateix. La gent ja fa temps que fan compres. Crec que es passen de la ratlla, però és agradable saber que un dia a l'any pensen en mi. Ha passat ja molt temps de quan comprenien i agraïen de cor tot el que vaig fer per la humanitat. Sembla, però, que actualment molts ignoren per quin motiu se celebra el meu aniversari.

Tanmateix, m'agrada que la gent es reuneixi i s'ho passi bé i, sobretot, que els nens es diverteixin molt, però, crec que la majoria no sap gaire bé de què es tracta. Com l'any passat que, en el dia del meu aniversari, van fer una gran festa però a mi no m'hi van convidar. Imagina't, jo era el convidat d'honor!

Es van oblidar totalment de mi! Però, això ha passat

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Dansa litúrgica?

L'altre dia indicava que es podia considerar que els Seises de Sevilla són l'únic vestigi de dansa sagrada que conserva la litúrgia llatina. Ara, mirant diferents vídeos de Youtube, conec una mica millor en què consisteixen i considero que és molt pobre.

Va passar fa molts anys, tants, que si algú em denunciés i aconseguís saber quin dia va passar, el «delicte» ja hauria prescrit.

Em van dir que un diumenge assistiria a missa un esbart dansaire infantil. Vaig pensar que havia arribat l'ocasió tantes vegades imaginada. Els vaig proposar que acabada la litúrgia de la Paraula, uns quants nens sortissin del lloc i es van apropar a l'altar tot dansant i cadascun portava una rosa a les mans que va dipositar a l'altar. La coreografia i el ritme van ser molt senzills. Els dirigia la música d'un sol instrument, tot molt discret i bonic.

Al recinte hi eren ells i dues monges, una gran i l'altra més jove, perquè em donessin l'opinió.

Va agradar a tothom. Per als nens no va ser gens estrany perquè ja ho feien habitualment però, en aquesta ocasió, ofert a Déu. No he tingut l'oportunitat de repetir aquesta experiència.

A l'etapa de Joan Pau II vam contemplar per televisió moltes actuacions com aquesta. En aquest moment en recordo una, la dels maoris, a la basílica del Vaticà. La dansa era tan acolorida i els vestits, o «desvestits», tan vistosos i els gestos tan exòtics, que un admirava aquella actuació, però trencava el ritme de la litúrgia llatina.

Vull recordar una altra experiència més feliç. Antigament, excepte en algunes festes, no es permetia emprar en la litúrgia cap altre instrument que no fos l'orgue o l'harmònim. Un dia va venir un amic concertista de guitarra i em va preguntar per què a l'església només es podien tocar aquests instruments. Conscient del seu propòsit, li vaig dir que vingués el diumenge amb la guitarra. Vaig dir als assistents que ja sabien que quan ens trobàvem, parlàvem, discutíem i sempre acabava la reunió amb el nostre amic que ens delectava con alguna melodia. Res de rascar guitarres fent pena. A la reunió litúrgica fèiem una cosa semblant. S'hi proclamaria la Paraula, s'hi pregaria i sonaria suaument una música que considerava escaient per al moment. Durant el Canon, en aquells temps sempre en llatí, va sonar una melodia suau que es va silenciar quan vaig pronunciar les paraules històriques, les que anomenem de la Consagració. Imagino que va ser la primera vegada que va passar. M'atreveixo a afirmar-ho perquè més tard vaig llegir a la premsa, que en algun lloc d'algun país, havia sonat la guitarra. Avui dia és una cosa freqüent. Per part meua sempre he tingut cura que aquest instrument, com altres, es pogués incorporar com una ajuda religiosa. Popular o selecta, però mai gens populatxera.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Parlar avui de misericòrdia

El mes de novembre vaig assistir a una sessió del postgrau universitari en Comunicació i Religió en l'Era Digital, que s'imparteix a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals de Blanquerna - Universitat Ramon Llull. Els alumnes participants exerceixen responsabilitats de comunicació en els seus mateixos àmbits. Un d'ells va exposar la dificultat, ratificada per altres, de comunicar a la societat els continguts de l'Any de la Misericòrdia. A les publicacions pròpies no resulta ardu, però quan es tracta de mitjans generalistes l'intent es frustra. La paraula *misericòrdia* no gaudeix de bon predicament en la societat laica. Fàcilment, es contraposa a justícia o es redueix a manca de múscul i feblesa emocional.

La traducció interconfessional de la Bíblia catalana tradueix habitualment la paraula *misericòrdia* per amor, per fer-lo més assequible als lectors. Dos exemples ben clars. En el càntic del Magníficat: «L'amor que té als qui creuen en ell» (Lc 1,50). En el càntic del Benedictus: «Mogut pel seu amor als nostres pares» (Lc 1,72). En tots dos casos la paraula amor tradueix el terme grec *ελεος* (Eleos) i la paraula llatina *misericòrdia* en la traducció de la Vulgata.

El vocable *Eleos* remet a la mitologia grega, personatge que representa la compassió, la pietat, la misericòrdia. Pausànias considerava que aquest ésser diví «és el més útil per a la vida humana en totes les seves vicissituds». En la mitologia romana corresponia a la deessa de la misericòrdia.

En el cristianisme, la misericòrdia correspon a un atribut diví. Per extensió, els homes i les dones podem participar d'aquesta actitud que enriqueix tant les relacions fraterne a les quals atorguen profunditat. Així ho recull el lema «Misericordiosos com el Pare», que el papa Francesc ha promulgat en la seva butlla *Misericordiae vultus*, que aglutina el sentit del Jubileu.

El diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans defineix *misericòrdia* com a «profunda pietat o compassió que empeny a perdonar, a socórrer» i el de la RAE com a «virtut que inclina el ànimo a compadecerse de los sufrimientos y miserias ajenos».

El terme *misericòrdia* està

La indiferència és l'actitud més oposada a la misericòrdia, perquè implica una paràlització del cor

format per dos elements: misèria i cor. Es pot dir que es tracta d'obrir el cor a la misèria, al sofriment, a la feblesa, al pecat, a l'infortuni... dels altres. Fins i tot, envers un mateix. La indiferència és l'actitud més oposada a la misericòrdia, perquè implica una paràlització del cor. En el profeta Ezequiel se sintetitza magistralment el sorgiment de la misericòrdia: «Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn» (36,26). La duresa no té cabuda en la misericòrdia. El cor de carn està obert a la sensibilitat, a la compassió, a l'amor. La Regla de sant Benet marca l'itinerari: «No desesperar mai de la misericòrdia de Déu» (4,74). Recuperar la paraula *misericòrdia* permet reviure sense complexos un valor de dimensions transcendents.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Cal respectar les seves decisions

Després de tants anys veient realitats dures i sovint esfereïdores, encara em sorprenen algunes de les situacions que tinc molt a prop meu. Sens dubte, el barri on visc ha millorat molt des dels temps en què vam arribar i el vaig començar a visitar assíduament abans d'instal·lar-nos-hi.

Fa pocs dies vaig rebre una trucada telefònica d'un amic al qual he acompanyat durant molts anys a la presó. Ara no dic que gaudeixi de llibertat,

Les mancances que viuen molts marginats els impedeixen fer una vida «normal»

perquè no puc fer servir aquesta paraula per a una vida com la seva, diguem-ne només que no està entre reixes.

I és que una de les coses que m'ha ensenyat el món de la marginació és que hi ha

persones que no tenen un veritable lloc en aquest món. Les seves mancances, innates o adquirides amb el temps, els impossibiliten d'arribar a fer una vida «normal». Amb la família no poden continuar per diferents causes, el treball els està vetat per les seves condicions psíquiques, i els subsidis que reben només els arriben per a algunes de les necessitats bàsiques. Si, a sobre, la seva personalitat malmesa els fa gairebé impossible administrar bé els seus diners, la vida que arrossegueu no és el que podem considerar estable i, encara menys, confortable.

Ens havíem vist sovint en una cafeteria per poder parlar, perquè no m'agrada ficar-me sense «permís» en la seva vida i, menys, a casa seva. Però, arran d'un problema que va tenir amb l'amo de la seva habitació rellogada, em va dir que anés a veure on vivia i si el podia ajudar a trobar una altra cosa pel mateix preu. Vaig arribar al carreró a l'hora fixada. Li vaig enviar un missatge de mòbil, tal com havíem quedat. De seguida va baixar i va pujar la persiana d'uns baixos convertits en habitatges com tants i tants altres del meu barri.

El que hi vaig trobar em va colpir. Espais sense ventilació, plens de brutícia, sense condicions d'habitabilitat dignes i sense gaire intimitat. Aquí hi passa moltes hores del dia si no vol estar al carrer, que és el que fa, sovint des de les cinc del matí. «Aquella hora hi ha molta pau pels carrers i m'agrada veure com es fa de dia. A la tarda prefereixo anar-me'n a dormir a les set. M'assec una bona estona a la plaça fins que obren el "Chiringuito de Dios" i hi vaig a esmorzar...»

Passa la resta del dia com pot a la seva habitació amb una ràdio, al carrer, als menjadors de la M. Teresa de Calcuta o passejant.

Per a mi seria una vida insuportable, però, una altra cosa que he après, és que no podem dirigir la vida de ningú. Ell diu que ja li està bé, que no vol anar al centre de dia que jo li vaig oferir, i que només vol estar alguna estona amb mi quan se sent molt sol i desanimat...

Zoom

Eduard Brufau

La Comissió Europea estudia sancionar el nou govern de Polònia. Des que el partit conservador Llei i Justícia va guanyar les eleccions, l'executiu polonès ha emprat un seguit de mesures per obtenir el control del Tribunal Constitucional i dels mitjans de comunicació públics. Veus com la de l'expresident Lech Wałęsa han denunciat aquesta deriva autoritària. A la imatge, una manifestació contra el govern.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n

08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Fills de Déu

El papa Francesc ens ha sorprès novament. Co-neixedor de la importància de les xarxes socials, s'ha fet *youtuber* i cada mes enviarà un missatge al món. El primer ha estat particularment emotiu, apel·lant a la unitat i al diàleg entre totes les religions, convidant a promoure l'amor que ens uneix i afirmant sense rebaixes que tots som fills de Déu. Visualitzar aquest diàleg amb rostres concrets, missatges directes, gestos significatius, ha estat una revolució i una viralització per les xarxes que no ha deixat indiferent ningú. Francesc per terra, mar i aire envia el missatge de l'Evangeli. En aquesta ocasió, a més, amb una invitació a superar divisions i prejudicis i promoure el que ens uneix com a humans i germans: l'amor. Però el que semblava un missatge bonic, profund, assumible per tothom, amb força, revolucionari, una vegada més va despertar tants fariseus que busquen, com el martell dels heretges, torpedinar el ministeri d'aquest home de l'Esperit, que parla el llenguatge de Jesús i que s'obstina a fer proper i vital l'Evangeli, i acostar-lo a tothom.

Em pregunto què busquen i què pretenen els que pensen que «només som fills de Déu» els escollits, els catòlics, els que tenim la veritat absoluta. Em pregunto què hi guanyen els duaners de la fe, aquells que pretenen atorgar carnets de cristians i desqualificar els que no s'ajusten a les seves sacrosantes condemnes i doctrines sense entranyes. Però la força de l'Amor, la potència del missatge de Jesús, el Regne que s'obre pas entre nosaltres, és imparable, i no podran aturar-lo ni sufocar-lo els qui busquen quotes de poder, privilegi, o els qui es creuen superiors. Escoltar-los pontificar, i fer-ho amb lectures fragmentades i interpretacions arbitràries de l'Evangeli i del Catecisme, com a «defensors a ultrança de l'ortodòxia, per cert, força oxidada» en portals «ultracatólics», els desqualifica.

El contrast entre el missatge lliure i alliberador de Francesc, que contrasta amb els qui posen pals a la seva reforma i que es van indignar quan va dir que tots som fills de Déu, em va fer pensar allò que ens ensenyaven al noviciat quan ens parla-

ven de la virtut i evocaven l'exemple d'aquella espiritualitat de Janseni que es va centrar en un monestir de monges tristament cèlebre: Port-Royal. Aquestes monges practicaven una oració, una neteja d'ànima, una santedat que sorprenia. Però allò que semblava or no era sinó el pitjor producte de l'orgull. Van rebre una visita dels superiors que van emetre un diagnòstic fulminant: «Són pures com àngels i superbes com dimonis.»

Som a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. És el moment i l'hora de sumar i d'anar més enllà dels que confessen la mateixa fe i el mateix baptisme, de sortir a l'encontre dels germans i celebrar plegats la festa de la fraternitat universal en què ens reconeixem com a germans, perquè vivim com a fills de Déu que és Pare i donador de vida de tothom.

Gràcies, Francesc, la teva vida com la de Jesús, ens marca el rumb. Escoltant-te i escoltant-los ressona amb més força allò de Joan de la Creu «Oh ànimes criades per a les altures, què feu, en què us entreteniu?»

Lucía Caram
Religiosa dominica
de Manresa

La sal de la terra

2016! 2016? 2016... (2016)

Els bons costums, la cortesia, els millors desitjos per als nostres, la il·lusió d'una estrena, etc. són motius que justifiquen la reiterada salutació en començar l'any. Des de fa no gaire temps aprofitem els mitjans digitals per enviar i manifestar aquests sentiments i força persones complementen la típica expressió «Bon Any!» amb acudits, imatges, vinyetes còmiques i, sobretot, amb els famosos memes i emoticones. L'actual conjuntura d'enorme complexitat i incertesa ha afavorit que l'entrada d'aquest 2016 vingués acompanyada de moltes referències simbòliques relacionades amb el nostre estat anímic davant la situació del món i de la societat.

També els clàssics signes de puntuació adjuntats a l'any corresponent poden simbolitzar de manera incipient com volem afrontar o què podem esperar d'un any. Segurament molts de nosaltres ens identifiquem amb algun d'ells. En efecte, probablement el més generalitzat sigui «2016!»,

amb exclamació, tot expressant la novetat, la sorpresa, la il·lusió, l'alegria i l'espera de quelcom diferent, etc. Però també tenim un «2016?», amb interrogant, que representaria el conjunt de persones o d'actituds vitals que manifesten una gran incertesa, el qüestionament sobre el futur o sobre si estem fent prou bé les coses. Altres optarien per un «2016...», amb punts suspensius, que aplegaria els que tenen consciència d'haver fet camí, d'haver iniciat quelcom però sense la certesa d'haver acabat o tal vegada sense saber com acabarà. També podríem recollir un «(2016)», entre parèntesis, d'aquells que voldrien que en la seva biografia no passés, passés ràpid, passés desapercbut o com una mica secundari. Com que tenim moltes possibles postures també fem referència a un «2016:», amb dos punts, que agruparia aquells que esperen una focalització concreta a mode de *leitmotiv* per a tot l'any en ocasió d'un gran esdeveniment, un centenari,

una celebració, etc. No faltarien els del «2016,», amb coma, conscients que representa una seqüència que comporta un seguit d'elements d'una sèrie però, en definitiva, ha de sumar amb alguna cosa més. Finalment, també hi ha espai per al «2016.», amb punt, que expressaria l'actitud de tancament abans de l'obertura, d'haver acabat abans de començar o de no esperar res perquè no hi ha oportunitat.

El fort brogit dels greus problemes contemporanis i el seu entramat ens aboquen a un 2016 gens fàcil i ple de desafiaments importants. I és per això que no resultaria estrany que hom s'identifiqués, des d'aquesta perspectiva simbòlica, amb més d'un signe de puntuació. Personalment, optaria per un «2016!», amb superíndex de nota a peu de pàgina, que digués: un any especialment dedicat a reflexionar des de tots els àmbits sobre com volem gestionar el nostre món i, també, compromès en el bé comú i en la solidaritat intergeneracional.

Andreu Ibarz
Director general de
Blanquerna-URL i
professor de la Facultat
de Ciències de l'Educació
Blanquerna-URL

Mirada al món

Any de violència a Bangla Desh

Els cristians de Bangla Desh hem viscut un Nadal molt especial. Dotze sacerdots i pastors, un bisbe, han rebut amenaces de mort. Molts sacerdots i religiosos han estat escortats per la policia cada cop que sortien de casa per a les diverses activitats pastorals. Una dotzena de policies ens han protegit durant les celebracions nadalenques per evitar possibles atemptats de persones extremistes. Ens van prohibir tirar petards, com normalment fèiem com a demostració d'alegria pels fets que celebràvem. En temps com aquests hem recordat que el Déu nascut a Betlem, el Déu de Jesucrist, el «Déu amor» (1Jn 4,8), està

totalment en desacord amb els actes violents i intimidatoris.

«El 2015 ha estat un any de violència sense precedents i greus violacions dels drets humans a Bangla Desh. Dones, infants i avis van ser colpejats, persones innocents van ser assassinades. Les escoles, les institucions, les mesquites, les esglésies, els activistes, els missioners han estat blanc d'atacs. La intolerància s'ha manifestat de forma molt visible durant tot l'any», ens diu Rosalina Costa, activista catòlica i directora de l'ONG Human Rights Trust.

«Per primera vegada els estrangers a Bangla Desh van ser atacats i assassinats. Han augmentat els atacs d'extremistes islàmics contra els lliurepensadors, *bloggers*, escriptors, periodistes, missioners, líders religiosos, treballadors d'ajuda humanitària. Durant l'any, molts han abandonat el país en silenci», continua.

Els cristians a Bangla Desh som la comunitat més petita en un país de majoria musulmana però encara fem una contribució significativa en el camp de l'educació, el desenvolupament i la promoció de la justícia, la pau i els drets humans dels pobres i necessitats.

Javier Bometón
Missioner marista

Felicitació als «Pastorets»

Sí, han format els *Pastorets* del Centre Cultural El Social. Cal felicitar els responsables del vestuari, del maquillatge, dels efectes especials, del so i de la música i, no cal dir, el director i les actrius i els actors. Si pogués felicitar Josep Maria Folch i Torres per aquests cent anys de *Pastorets* i per tota la seva obra en general, que transmetia bondat i valors a la joventut. I sí, jo puc dir, com el director Joan Salvador, amb ple dret, que formo part d'aquesta tradició perquè hi he vingut de nena, de mare i ara vinc d'àvia.

Per molts anys! Moltes gràcies! Continueu repartint alegria, tradició i bons sentiments... Cent anys més com a mínim!

NOEMÍ SERRAT
Terrassa

Raó i follia

Costa molt de precisar on acaba la raó i on comença la follia en cada persona. En mi, ja ho veieu!

El pensador Pascal escriu que els éssers humans som tan necessàriament bojos que no ser-ho comporta una altra mena de follia. El gran pintor holandès Van Gogh, que reconeixia que tenia algun símptoma d'alienació, se'n va anar a viure a una altra ciutat, i escrivia al seu germà: «Estigues tranquil, no pateixis, a la ciutat on ara visc, les persones que van pel carrer totes semblen tocades de l'ala.»

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Vic

L'amor misericordiós de Déu

Déu és compassiu i amorós, no abandona mai els seus fills, encara que a vegades nosaltres provoquem trencaments, desconcert. Ell és i ha de ser el nostre company de camí. Ens dona molta pau interior si el sabem acollir dins el nostre cor. No ens nega mai la misericòrdia de Déu. Jesús és el rostre humà de l'amor misericordiós de Déu, mort i ressuscitat per amor a nosaltres. Els cristians no hem de tenir mai por de res, perquè amb Déu, tot és possible.

Jesús s'inclina a mostrar el gran do de la misericòrdia i busca els pecadors per oferir-nos el perdó i la salvació. El perdó, fruit de l'amor misericordiós, sempre es posa a favor del bé. El papa Francesc ens diu: la misericòrdia és font d'alegria, de serenitat i de pau. És tendresa, compassió, indulgència i perdó. És la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat. I en relació amb la família, l'amor gratuït dels pares envers els seus fills és la imatge de l'amor misericordiós de Déu. Sense aquesta experiència de l'amor en la família, és difícil donar a conèixer l'amor de Déu. La persona ha de ser estimada per ella mateixa, com Déu ens estima a tots igual. En la família s'aprèn a donar i rebre perdó. Altrament, no es podria entendre la convivència familiar; les relacions s'anirien deteriorant. Però cal un perdó generós per tal que els sentiments vagin canviant i sigui possible un recomençar de nou cada dia amb un amor renovat.

MONTSERRAT ROSELL PUJOL
Vic

La misericòrdia

S'està parlant força de l'Any de la Misericòrdia, però ben pocs en parlen amb coneixement de causa i no recorden la doctrina de l'Església, ni algunes afirmacions importants que massa sovint s'obliden. Per exemple, la referida a la doctrina sobre el Purgatori: «La tradició de fe ensenya que el pecat greu priva de la comunió amb Déu i, encara que Déu ho perdona, el pecat porta sempre amb ell, fins i tot sent venial, aquella pena temporal inherent a la seva pròpia realitat que només l'amor de Déu pot superar purificant plenament el pecador.»

I afegeix: «La doctrina sobre

el Purgatori respon justament a això: es tracta d'un estat de purificació mitjançant la qual el pecador pot arribar a la comunió divina i arribar a participar de la vida de Déu. La pena mateixa que porta amb si el pecat, per això mateix, ha d'entendre com a procés de transformació purificadora requerida pel pecat, que per la seva pròpia naturalesa afecta l'ésser del pecador, de manera que només la caritat perfecta que l'Esperit Sant infon en el cor del que es converteix pot arribar a vèncer.» Aquesta pena s'esborra amb la indulgència plenària que aquest any es pot aconseguir.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Saber estar

Trobo que s'ha deteriorat molt l'ambient en els nostres temples. Crec que s'observa poc el silenci. Especialment en els funerals, abans de la celebració, allò sembla el mercat de Calaf. La gent parla amb veu alta i és impossible un ambient de recolliment. Trobo que també, especialment en el temps de calor, la gent va molt poc vestida a l'església, per dir-ho finament. A casa, la meua mare sempre portava el vel al temple. Vol dir que els mossens no haurien de dedicar un temps a instruir els fidels sobre aquestes coses, que abans eren elementals?

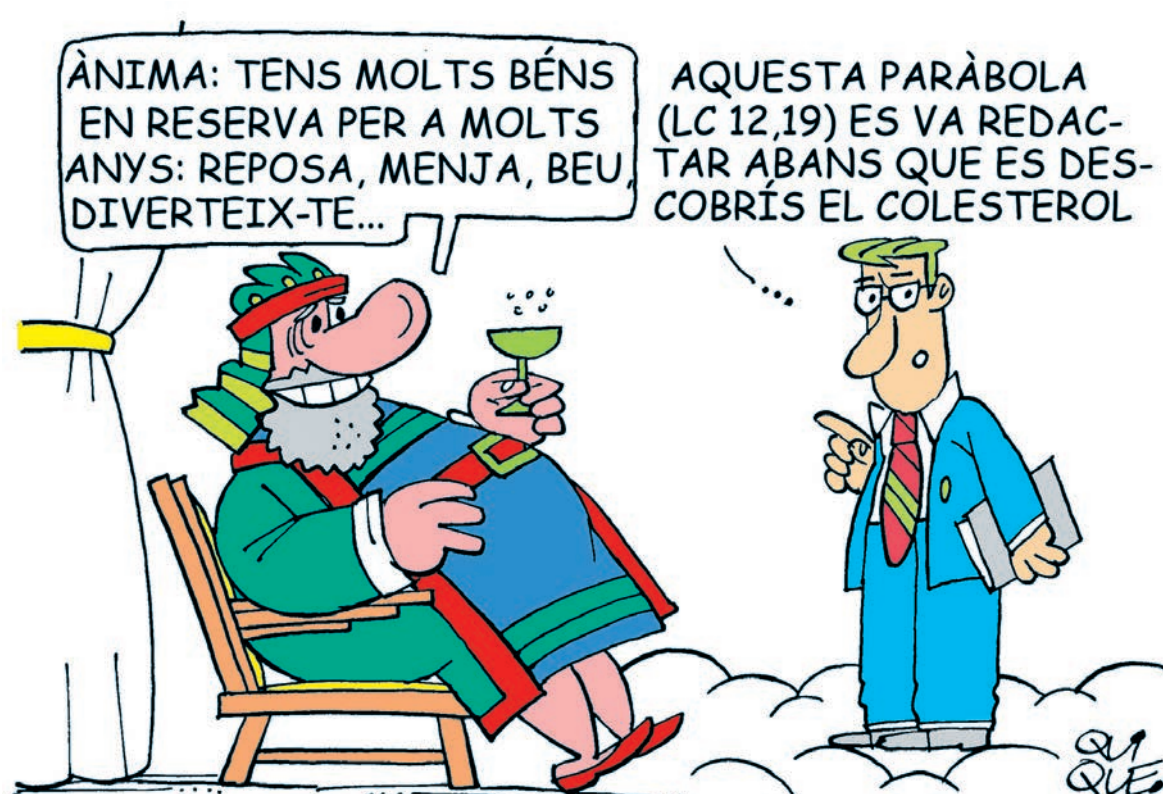
Recordo que ja fa uns anys en una resposta que vaig donar en aquesta secció del nostre setmanari vaig parlar de la «urbanitat de la pietat». Estic d'acord amb vostè que cal saber estar. A l'església, en un concert, en un partit de futbol. I aquest «saber estar» s'ha de fonamentar sempre en el respecte a Déu i a les persones i també en l'observança de les normes, usos i costums. Cal també tenir en compte que les normatives tenen una part considerable de consens i, algunes d'elles, una caducitat inexorable. Pretendre que avui s'imposi l'ús del vel en els nostres temples, en el nostre context cultural, em sembla una cosa absolutament fora de lloc i implantable. D'altra banda, crec molt sensat el que diu pel que fa a la vestimenta o «des-vestimenta» que observem en algunes ocasions, sobretot amb motiu de celebracions que tenen un aspecte més social i atrauen als temples participants que no acostumen a venir mai. En aquests casos, cal instruir i informar. En algunes esglésies es faciliten fulletons amb ocasió de les bodes per prevenir espectacles inapropiats. Moltes persones no saben estar perquè ningú no els ha ensenyat a fer-ho. I aquesta pot ser una gran obra de misericòrdia: instruir l'ignorant. El seny per damunt de tot. I és assenyat que no es vagi a una església amb la indumentària pròpia de la platja. I, evidentment, no cal que tot ho fem els mossens. El do de consell no és exclusiu dels sacerdots. Tots els fidels poden, amb respecte i delicadesa, donar els consells oportuns.

Molt d'acord amb el silenci. Penso que és una realitat molt necessària avui i especialment en els temples. Els fidels volen trobar silenci i caliu per pregar. I caldria afegir moltes coses pel que fa a saber estar: arribar amb puntualitat, mirar d'aplegar-se amb fraternitat en el temple, saber bé les respostes de les celebracions, assajar els cants, oferir-se per realitzar algun servei (lectors, fer la capta, distribuir i recollir fulletons). Crec que molts participants ocasionals a les nostres celebracions ens agrairien uns fulletons ben fets i instructius que els ajudessin, no només a saber estar, sinó també a participar en els actes religiosos.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

Vots perpetus de germanes de Nostra Senyora de la Consolació

Víctor-Manuel Cardona

Dissabte 9 de gener la Casa Mare de la Consolació, a Jesús-Tortosa, era un formiguer de vida, emocions i també de pregària. Arribaven germanes, famílies, amics... Un moviment que al migdia, després de dinar, va augmentar de forma notable: no només hi havia gent a la porteria de la casa esperant poder passar per participar en la jornada, sinó també a la porta de l'església molts esperaven pacientment per poder entrar i prendre bon lloc.

Quina era la causa de tant enrenou?, per què tant de goig? Gent de Madrid, Castelló, Saragossa, Reus, Borriana, Benicarló, Vila-real, Tortosa... i del mateix Jesús van omplir de gom a gom el temple de tres naus de la Casa Mare. Quin motiu congregava i què originava aquella festa exultant?

La professió de vots perpetus de tres joves de la congregació de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, fundades a Tortosa per santa Maria Rosa Molas: María Darás, Ángela Cases i María Fernández. Després d'un any de postulantat, dos de noviciat i set de juniorat, arribava el moment de fer un pas important i definitiu: consagrar-se al Senyor «per tots els dies de la vida» en els vots de pobresa, castedat i obediència.

Anys de formació, de convivència, de conèixer la congregació i les seves obres a Còrdova, Albacete, Borriana, Madrid, Pamplona, Benicarló i Jesús-Tortosa; temps de reflexió i de maduració que, enmig d'il·lusions i generositats, dificultats i entrebancs, ha desembocat, amb l'ajuda de la Gràcia, de la intercessió de la Mare de Déu i la mediació de santa Maria Rosa Molas, en aquesta celebració festiva d'acció de gràcies al Déu Pare de tot consol i consagració a Crist en la vida religiosa.

Tres diaques i dotze sacerdots van participar en la celebració, que va presidir el bisbe de Canàries, Francisco Cases, oncle d'Ángela, Francisco Cases, oncle d'Ángela, una de les que professaven. Els cants, en els quals va participar d'una forma

viva i pietosa tota l'assemblea reunida, van tenir el suport del cor de l'Hospital Provincial de Castelló, on les Germanes animen els grups de voluntariat i fan una tasca extraordinària d'acompanyament i cura de malalts i dels seus familiars.

Conversió del cor

La veritat és que era fàcil professar la fe i pregar. El clima de silenci religiós, de pietat ferma i d'estimació cap a la congregació i cap a les professandes convidaven a viure aquestes actituds sense necessitat d'un gran esforç.

Després de la monició d'entrada en la qual María, Ángela i María situaven la celebració i encaminaven la pregària dels presents, es va iniciar l'Eucaristia amb els ritus propis. Les lectures van ser proclamades amb unió i emoció per la mare de María Fernández i una germana de María Darás. En l'homília, Mons. Francisco Cases, partint del Baptisme del Se-

nyor, festa en la qual se celebrava la professió, i fonamentant-se en el Baptisme cristià —arran de tota la vida cristiana, també per tant de la consagrada—, va recordar el poder, la missió i l'obra que fa en nosaltres Crist i el seu Esperit pel Baptisme: la conversió del nostre cor. I recordant que és l'Esperit qui configura el cor de les tres joves com a consagrades al Senyor —Crist és el primer consagrat al Senyor—, va recordar les característiques de qui en el seu compromís romanen fidels tota la vida: la preparació, el diàleg, la cura mútua i la intercessió.

Després del moment intens de pregària amb la invocació de tots els sants, va venir l' emotiu acte de professió perpètua davant la mare general de la congregació, Emilia Sebastià, la pregària del bisbe i el lliurament de l'anell de la fe com a signe de consagració.

La col·lecta, recollida pels nebots d'una de les germanes, es va dedicar íntegrament a Delwende, una ONG

de la congregació per a projectes solidaris i evangelitzadors en els països on exerceix la seva missió, especialment d'Àfrica, Amèrica Llatina i Àsia.

Després de la comunió, les tres germanes van agrair a Déu, als seus pares i germans, a la família, a la congregació, a sacerdots, a catequistes, a companys i a tantes persones que durant aquests anys les han acompanyat i les han ajudat en el seu camí de maduració humana, cristiana i de vida consagrada.

A les deu de la nit, davant de la tomba de santa Maria Rosa Molas, un bon grup de joves, germanes, familiars i sacerdots es van aplegar per celebrar una vetlla d'acció de gràcies a Déu pel do del carisma i les noves professes; a santa Maria Mare de Consolació pel seu «sí» incondicional i fundant, i a Maria Rosa Molas per acollir i oferir el carisma que Déu li va confiar. Que el Senyor continuï beneint la nostra Església i les Germanes amb noves vocacions al servei del Regne i de tota la humanitat.

Recordant Carles de Foucauld

Josep Calvet
Comunitat de Jesús

Amb motiu del 99è aniversari de la mort de Carles de Foucauld a Tamanrasset (Algèria), l'1 de desembre del 1916, la Família espiritual del germà Carles de Foucauld a Barcelona i voltants es va aplegar, dissabte 28 de novembre, a la casa de la Comunitat de Jesús per recordar-lo i donar gràcies per la seva vida. La trobada es va

obrir amb una xerrada de Josep Lluís Vázquez, titulada *L'amistat en Carles de Foucauld*, va prosseguir amb una pregària amb textos del germà Carles i va acabar amb un pica-pica compartit pels assistents.

Aquest acte coincideix amb l'inici de l'any del centenari de la mort del germà Carles, que es va fixar el 13 de novembre passat perquè es complia en aquella data els deu anys de la seva beatificació.

Gràcies

El quart diumenge de gener l'Església celebra el Dia de la Infància Missionera. És una crida a la solidaritat entre els nens, entre aquells als quals ha somrigut la vida i la fe i els qui pateixen, entre els qui poden viure sense preocupacions materials i els qui no tenen ni l'indispensable.

El lema d'aquest any —«Gràcies»— és molt significatiu: convida els nostres nens a ser agraïts. La Infància Missionera és una iniciativa pionera per als drets de l'infant, nascuda cent anys abans que la UNICEF. Va sorgir el 1843 gràcies a la inquietud d'un bisbe francès per la situació dels nens de la Xina.

A monsenyor Forbin-Janson li van impactar les notícies que arribaven del país asiàtic de nens morts poc després de néixer, a vegades per causes naturals i altres per ser llançats al foc

en rituals horribles. Des de llavors va voler viatjar a la Xina, però li va ocórrer com a sant Francesc Xavier, que va morir quan ja estava preparat per al viatge, en el seu cas quan ja havia concertat embarcar des de Marsella. El que no va morir, però, va ser la seva obra, elevada per Pius XI l'any 1922 a Obra Pontifícia i estesa a tot el món.

Ara, per la seva adequació als interessos infantils, s'ha convocat un concurs en què es demana als nens que facin fotografies digitals al voltant de la idea «Digueu gràcies». Poden fotografiar qualsevol tema que els causi una emoció d'agraïment, des d'una posta de sol fins a una persona que estimen, passant per

objectes, animals o aspectes del món creat. Es tracta que apreciïn el que tenen, el que envolta les seves vides, i que pensin en els qui no tenen aquestes alegries. Aquest any seran molts els qui recordin un nen, no xinès sinó sirí, que va morir ofegat en una platja turca quan la seva família intentava arribar a una illa grega, en el marc de la fugida de centenars de milers de persones d'un país en guerra. Aylan, de tres anys, i el seu germà Galip, de cinc, eren de Kobani, la ciutat màrtir del nord de Síria. Des que van néixer no van ser bressolats per cançons, sinó pel ressò de bombardejos propers.

L'Església prega pels nens del món, i amb la festa d'aquest diumenge vol despertar la major solidaritat entre els qui decidiran el futur de les noves generacions.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

**La Bona Notícia
també
a internet**

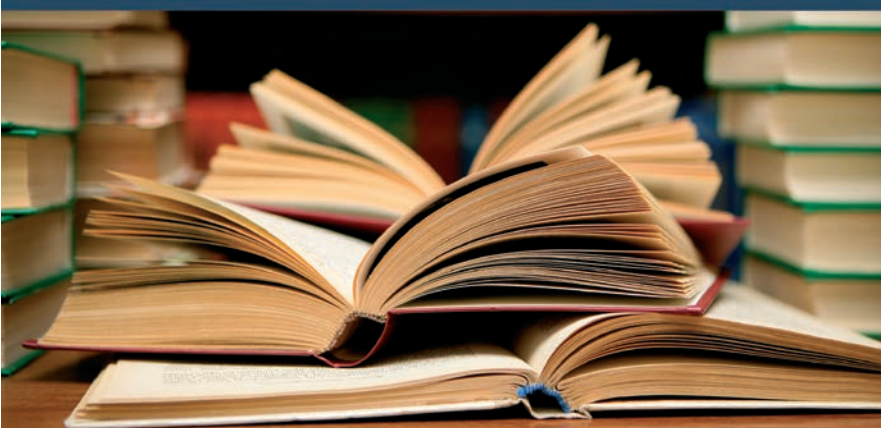
**ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.**

www.catalunyacristiana.cat

Catalunya Cristiana col·labora amb

**Ja pots llegir
Catalunya Cristiana
a les biblioteques de Catalunya!**

Biblioteca Antònia Torrent i Martori, d'Arenys de Munt / Biblioteca Canyadó i Casagames-Joan Argenté, de Badalona / Biblioteca Pere Casaldàliga, de Balsareny / Biblioteca Ramon Vinyes i Cluet, de Berga / Biblioteca Can Salvador de la Plaça, de Calella / Biblioteca Central de Cerdanyola del Vallès / Bibliobús Montnegre, de Granollers / Biblioteca Can Sumarro, de L'Hospitalet de Llobregat / Biblioteca Central Tecla Sala, de L'Hospitalet de Llobregat / Biblioteca Central d'Igualada / Biblioteca del Casino de Manresa / Biblioteca Can Puiggener de Sabadell / Biblioteca de Mirasol Marta Pessarrodona de Sant Cugat del Vallès / Biblioteca Montserrat Roig de Sant Feliu de Llobregat / Biblioteca Central de Santa Coloma de Gramanet / Biblioteca Central de Terrassa / Biblioteca Pública de Lleida / Biblioteca Sant Agustí de La Seu d'Urgell / Biblioteca Pública de Sort / Biblioteca Pública de Tarragona / Biblioteca Popular de la Garriga / Biblioteca Popular Mataró / Biblioteca del Seminari de Tortosa / Biblioteca Pública de Girona / Biblioteca de Catalunya, de Barcelona / Biblioteca Popular Sant Adrià del Besòs / Biblioteca Popular Joan Triadú de Vic / Biblioteca del Seminari Diocesà de Girona / Biblioteca Parroquial de Sant Pere Sallavina

Amb el suport de:

«Tenim fe i confiança en Déu»

Ariadna Vázquez / Carme Munté

Quan Mireille al-Farah, catòlica de ritu oriental, va marxar de Damasc l'any 2010 no podia imaginar-se que ja no tornaria a casa. Quan va esclatar la guerra a Síria, era a Barcelona fent un màster. La situació era tan preocupant que ja no va poder tornar. La mare i els dos germans també la van seguir en el camí de l'exili. Ara té 35 anys, està fent un doctorat en Educació i Noves Tecnologies, treballa i s'acaba de casar. Continua sensibilitzant i demanant la pau al seu país. Somia que un dia podrà portar el seu marit i els futurs fills a conèixer les seves arrels.

Vostè treballava a l'ambaixada francesa a Damasc en projectes culturals. Però va decidir fer un canvi.

Sí. Sóc de Damasc, la capital de Síria, i l'any 2010 vaig decidir fer una pausa a la meua vida laboral. Volia fer un màster en Comunicació i Educació. Com que havia après l'espanyol, vaig venir a Barcelona. Aleshores no pensava que passaria res a Síria. Nou mesos més tard, quan ja havia de tornar, van començar els problemes. Els meus pares em van dir que m'esperés fins que la situació es normalitzés. A finals del 2011 i començament del 2012, Síria ja estava fora de control. Ja no hi he pogut tornar. Gràcies a Déu he trobat feina i estic fent un doctorat. Fa poc m'he casat.

També la mare i els germans han vingut a Catalunya.

Sí, van venir fa dos anys. La idea era passar un temps de descans i tornar, però ja no ha estat possible.

Vostè és catòlica de ritu oriental. En concret, és membre de l'Església greco-catòlica melquita. Com era la seva vida a Damasc?

La nostra Església és de ritu bizantí però estem en comunió amb el Papa. De fet, som una minoria dintre de la minoria cristiana a Síria. Es parla d'un 7-9% de cristians a Síria. Al llarg de la història, els cristians han patit tota mena de persecució. Només cal pensar en Pau de Tars, que perseguia els cristians de Damasc abans de la seva conversió. Però en els temps actuals mai no m'hauria imaginat que hi hauria un conflicte violent. Sí que és cert que a Síria la fe es viu amb molta força, tothom creu en Déu i aleshores el conflicte és a propòsit de quin és el Déu veritable. Més enllà d'això, no hi havia cap mena de conflicte. De fet, jo estudiava en una escola francesa catòlica amb altres cristians i també musulmans i jueus. Amb tot, a mesura que creixia m'adonava que la vida per a nosaltres era més difícil.

Què vol dir?

Com que els cristians som una minoria hem de lluitar encara amb més força per tirar endavant. Això, però, és positiu, perquè els cristians som molt treballadors i estem molt ben formats. Els millors metges som cristians. Per tant, tenim molt bona reputació. La

Agusti Codinach

Mireille al-Farah, el desembre passat a Barcelona.

convivència era pacífica i la gent confiava en nosaltres.

Per què una revolta que va començar de forma pacífica va desembocar en una guerra religiosa?

Els caps religiosos han jugat i manipulat les persones que van sortir pacíficament al carrer per demanar més llibertats. Volien aplicar un pla organitzat per Aràbia Saudita i Qatar, països que tenen diners, que són fanàtics i que han manipulat les persones senzilles fent-los creure que les dificultats i la pobresa eren causades pels infidels. Van començar armant els manifestants i canviant els discursos. Així, si al començament les proclames eren a favor de les llibertats i les refomes, després es va passar a un discurs de tipus religiós. La consigna «Llibertat, Síria i res més» va desembocar en «Mahoma, l'islam i res més». Al començament la gent que es manifestava sortia espontàniament al carrer, mentre que després ja era obligatori fer-ho des de la mesquita, els divendres, després de la pregària.

El pas definitiu va ser la declaració de la jihad.

Declarant Síria terra de la jihad i amb la força de les xarxes socials, es van captar molts joves europeus i àrabs, que van viatjar fins a Síria. Va aparèixer l'Estat Islàmic, però hem de tenir en compte que en realitat hi ha milers de grups islamistes. Es parla de 80.000 combatents islamistes, un exèrcit enorme. Els jihadistes tenen un sou però sobretot tenen la promesa de ser herois. Molts europeus que se sentien buits, que buscaven una comunitat, una família, dependre d'algú, ho han trobat a la jihad. Esdevenen combatents de Déu. A més, a banda de diners, també tenen

«És molt dur que persones amb qui havies conviscut, de cop i volta, et deixen de parlar i t'amenacen»

«Europa i els Estats Units han d'ajudar Síria amb diàleg, perquè la pau torni i la gent pugui viure tranquil·la»

«Tenim una generació perduda d'infants, sense educació ni pau, només coneixen la violència»

«Hi ha nenes que cada dia són violades per més de deu homes. És una situació que sembla no importar a ningú»

dones. Quan envaeixen un poble i una ciutat, tot passa a ser de la seva propietat. Fins i tot han organitzat un mercat d'esclaves sexuals. Quan es cansen d'una dona, senzillament la canvien.

Deu ser dur veure com els veïns et giren l'esquena.

D'alguna manera, és com si els musulmans prenguessin consciència del que al cap i a la fi sempre havien pensat: que nosaltres som infidels malgrat que haguem conviscut sempre. La norma del país els obligava fins aleshores a respectar els altres i les minories. Realment és dur veure persones que han fet un canvi de 180 graus. Havies conviscut amb elles, havien vingut a casa teua, i de cop i volta et deixen de parlar i t'amenacen. La meua mare és farmacèutica i durant molts anys va treballar en una farmàcia en un barri musulmà. Un dia es va trobar un escrit a la persiana de la farmàcia: «Si tornes a obrir te la cremarem.» Més endavant hem sabut que han saquejat la farmàcia. Ho han fet sirians de Damasc amb qui hem conviscut tota la vida.

Quina és la situació actual a Síria?

Depèn de quina part de Síria. Els mitjans de comunicació occidentals ens expliquen la situació del nord, on hi ha els bombardejos de la coalició internacional. Però sobretot la crisi és humanitària. A Damasc només tenen llum durant ben poques hores. De vegades es queden sense aigua. Ara que estem a l'hivern no poden ni escalfar-se. Estem parlant de la capital, però la situació als afores i als pobles encara és pitjor. Sense parlar del perill de mort, que és continu. Ara no es parla del que passa a Damasc, a Alep, només es parla del nord de Síria, perquè hi ha bombardejos dels països europeus amb l'excusa de lluitar contra l'Estat Islàmic.

DE L'ESGLÉSIA GRECOCATÒLICA MELQUITA

«... que la pau tornarà a Síria»

Bombardejos de la coalició internacional al nord i est de Síria.

En poblacions com Madaya, a l'oest, manca el necessari per viure.

Què en pensa, de la resposta militar?

Els bombardejos no són la solució perquè fan patir la població civil, que es troba entre l'Estat Islàmic i la coalició internacional. L'única solució possible és dialogar amb la mateixa gent que dona suport a l'Estat Islàmic, parlar-hi i aturar la islamització d'aquesta terra. Si no, el jihadisme s'estendrà arreu del món, com ja hem vist amb els atemptats de París. Cal aturar el suport i el subministrament d'armes d'alta tecnologia de què disposen. Si es pot arribar a una solució política, el conflicte s'acabarà.

Definiria com a hipòcrita l'actuació d'Occident?

Només els importa vendre armes i bombardejar el país per fer-lo encara més miserable. Occident té molta hipocresia i contradicció. Ho veiem amb el problema dels refugiats. Surten de Síria buscant millors condicions de vida. Fa quatre anys que aguanten, però ja no poden més. Per què arriben al mar? Perquè no tenen cap altra forma legal d'entrar a Europa. A més, hem de tenir en compte que tota la gent que surt de Síria ho fa obligada per les circumstàncies. Síria és un país bonic, ric i segur on podies créixer i viure en pau. Europa i els Estats Units han d'ajudar Síria no bombardejant-la sinó amb diàleg, perquè la pau torni i la gent pugui viure tranquil·la.

Els mitjans de comunicació occidentals informen realment del que passa a Síria?

Els mitjans de comunicació no reflexionen el que està passant, no parlen de les condicions de vida de les persones. Per exemple, no es parla de la catàstrofe dels infants. Tenim tres milions d'infants que fa més de tres anys que no van a l'escola. Són nens i nenes que han nascut en camps de refugiats i que no coneixen res més que la guerra. Aquesta serà una generació perduda. Sense educació ni pau, aquests infants només coneixen la violència. Com podran contribuir a un país en pau?

I la situació dels cristians?

Només es parla de la situació dels cristians en mitjans de comunicació cristians. Penseu que hi ha centenars de persones segrestades de les quals ningú no en parla. Hi ha nenes que cada dia són violades per més de deu homes. És una situació que sembla no importar a ningú.

Té esperança?

Són temps molt difícils. Nosaltres hem perdut familiars, amics, cada dia és més difícil que l'anterior. Però tenim l'esperança que això canviarà. No és la primera vegada que Síria es troba en aquesta situació, tampoc no ho és per als cristians. Pensant en el futur, és qüestió de poder perdonar i de tirar endavant. Un dia tornarà la pau, no sabem quan, però segur que tornarà. Com a cristians, tenim fe i confiança en Déu que la pau arribarà i podrem tornar a viure i practicar la nostra fe en pau. M'agradaria tornar a Síria, a la meua ciutat, Damasc. M'agradaria portar-hi el meu marit i els fills que han de venir perquè coneguin casa meua.

Lectures

Diumenge III de durant l'any

Lectura primera

Ne 8,1-4a.5-6,8-10

Llegien ben clar el llibre de la Llei, perquè la lectura fos entenedora

Lectura del llibre de Nehemies:

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora. El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui es santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

Salm responsorial

És perfecta la llei del Senyor, i l'ànima hi descansa; és ferm el que el Senyor disposa, dona seny als ignorants.

R. Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.

Els preceptes del Senyor són planers, omplen el cor de goig; els manaments del Senyor són transparents, il·luminen els ulls. **R.**

Segona lectura

1Co 12,12-30

Vosaltres sou el cos de Crist i part dels seus membres

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. [...] Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres. [...]

Al·leluia

Lc 4,18

El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts a proclamar als captius la llibertat.

Evangelí

Lc 1,1-4.4,14-21

Avui s'han complert aquestes paraules de l'Escriptura

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut. En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegué i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.»

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretà i
biblista

El perdó-condonació dels deutes

La condonació dels deutes és el tema central del codi deuteronomí. L'enunciat bàsic de la llei és aquest: «Cada set anys, condona els deutes de tothom. La condonació es fa així: quan es proclamï la condonació dels deutes en honor del Senyor, tothom qui hagi fet un préstec a un altre israelita, un germà seu, li perdonarà el deute i no l'hi reclamarà més» (Dt 15,1-2). L'objectiu d'aquesta norma era afavorir els més necessitats i desartellar la pobresa: «No hi ha d'haver pobres entre els teus, ja que el Senyor, el teu Déu, et beneirà abundantment en el país que et dona en herència perquè el posseïxis» (Dt 15,4). I encara que això no sigui possible, els israelites han de fer tot el possible per afavorir els indigents: «Mai no faltaran pobres en el país; per això et mando que obris generosament la mà als teus germans, als pobres i necessitats del teu país» (Dt 15,11). El mateix que en la llei anterior, la norma val per als israelites, no per als estrangers. És una norma de solidaritat nacional, que tanmateix porta a dins la llavor d'una solidaritat més àmplia, perquè es fonamenta en la benedicció del Senyor. Els béns que l'ésser humà rep són fruit d'aquesta benedicció, i per tant no li pertanyen només a ell. Ha de compartir-los amb els qui es trobin més necessitats.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

Pròleg del primer llibre escrit per demostrar la messianitat de Jesús

Llegim dos passatges compostos per Lluc: el Pròleg de la seva Demonstració a Teòfil i el Discurs d'investidura de Jesús com a Messies d'Israel que pronuncià a la sinagoga de Natzaret, la seva «pàtria» natal. Em limitaré a comentar el Pròleg. No hi ha variants textuais, però sí notables divergències entre els traductors. Parteixo de la convicció que el Pròleg val per als dos volums, Evangelí i Fets: «Atès que molts han emprès la tasca de posar en ordre un relat sobre els fets plenament aconseguits que han ocorregut entre nosaltres, tal com ens ho transmeteren els qui des del principi en foren testimonis oculars i han esdevingut garants de la paraula». «Molts» pressuposa, com a mínim, tres o quatre, entre ells Mc, Mt i Jn. Distingeix entre els testimonis oculars que esdevingueren garants del missatge evangèlic (Mc i Mt) i els escriptors posteriors, com ell, que abordaren la tasca de fer-ne una composició ordenada (Jn). «He decidit també jo, que he anat seguint de prop tots els esdeveniments des dels inicis.» Confessa que s'ha informat de primera mà sobre els fets de Jesús, que ha viscut en pròpia carn la dissort d'Israel que culminà en la destrucció del Temple pels anys 70 i que s'interessà pel moviment de Jesús, sense implicar-s'hi, des de la talaia que li procurava l'Escola del Temple als peus de Gamaliel, el gran mestre d'ell i de Saule. «D'escriure-t'ho amb precisió i de manera ordenada, excel·lentíssim Teòfil.» L'adreçat és l'exsumme sacerdot Teòfil, fill d'Anàs, que pontificà entre els anys 37-41, a qui qualifica d'«excel·lentíssim». «A fi que comprovés, referent als informes que t'han arribat a les oïdes, la certesa.» L'objectiu perseguit per ell és nítid si traduïm correctament el verb grec que conserva el sentit etimològic de «quelcom que arriba a les oïdes en forma d'un ressò o eco», «informes» dels quals Teòfil en podrà comprovar «la certesa» llegint i comentant el llibre en el seu cercle d'amics.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

GENER

24. DIUMENGE

Diumenge III de durant l'any, Verd. Lectures: Nehemies 8,1-4a.5-6.8-10 / Salm 18 / 1 Corintis 12,12-30 / Lluc 1,1-4;4,14-21
SANTORAL: Felicià, b. i mr.; Francesc de Sales, b. i doctor.

25. DILLUNS

La conversió de Sant Pau, apòstol (F), Blanc. Lectures: Fets 22,3-16 / Salm 116 / Marc 16,15-18
SANTORAL: Bretanió, b.; Elvira, vg. i mr.

26. DIMARTS

Sants Timoteu i Titus (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 6,12b-15.17-19 / Salm 23 / Marc 3,31-35
SANTORAL: Paula, viuda; Robert, Alberic i Esteve, ab.

27. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 7,4-17 / Salm 88 / Marc 4,1-20. O bé: **Santa Àngela Mèrici** (ML), Blanc; Tortosa i Tarragona: **Sant Enric d'Ossó** (MO), Blanc.
SANTORAL: Emeri, ab.; Julià, b.; Vitalià, p.

28. DIJOUS

Sant Tomàs d'Aquino (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,18-19.24-29 / Salm 131 / Marc 4,21-25. Lleida: **Sant Valeri** (MO), Blanc.
SANTORAL: beata Gentil Giusti; Julià, b.; Tirs, mr.

29. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 11,1-4a.5-10a.13-17 / Salm 50 / Marc 4,26-34. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Sant Pere Nolasc** (ML), Blanc; Tortosa: **beat Manuel Domingo Sol** (MO), Blanc.
SANTORAL: beata Arcàngela Giralani, rel.; Julià, b.; Sulpici Sever, b.

30. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 12,1-7a.10-17 / Salm 50 / Marc 4,35-41
SANTORAL: Adelelm, b.; Jacinta de Mariscotti, rel.; Martina, vg. i mr.

L'oblidada segona fórmula de l'acte penitencial

Caldria recuperar-la en aquest Jubileu de la Misericòrdia. L'acte penitencial en l'ordinari de la missa forma part de la litúrgia d'entrada a la celebració i és humil i discret. Sobretot sincer. Té un gran sentit que abans de celebrar l'eucaristia la primera mirada de l'assemblea sigui, en el temps de silenci inicial, una mirada cap endins, cap a l'interior, no tan sols per descobrir els nostres pecats, sinó la misericòrdia del Pare que ens habita des de sempre. I des d'aquest silenci dir els mesurats versets del salm. El primer és aquest: «*Senyor, tingueu pietat de nosaltres. Perquè hem pecat contra Vós.*» El verset sona a la pregària cristiana del públic que només pot demanar la pietat de Déu, amb una profunda i sincera humilitat. La confessió cristiana de les culpes és per naturalesa sòbria, no per repetir una vegada i una altra que som indignes ho som menys. I després ve el segon verset: «*Mostreu-nos, Senyor, la vostra misericòrdia. I doneu-nos la vostra salvació.*» És interessant l'argument perquè apareix la paraula *misericòrdia* que és el fonament espiritual del Jubileu. La pregunta és aquesta: on ens mostrarà el Senyor la seva misericòrdia? La resposta és aquesta: la mostrarà en la mateixa celebració de l'eucaristia que l'assemblea es

disposa a celebrar. L'eucaristia és l'epifania de la misericòrdia de Déu que ens dona el Fill del seu amor. Una comunitat que celebra l'eucaristia ha d'experimentar dins del cor, de tots i un cadascú, la misericòrdia del Pare del cel. Car l'amor de Déu Trinitat s'ha manifestat en el lliurament del Fill en la glòria de la seva Pasqua. La glòria de l'amor del Pare resplendeix alhora tant en el calvari com en la taula de l'eucaristia. Sacramentalment és el mateix sacrifici: el de l'Anyell immolat que lleva el pecat del món. La misericòrdia que el Senyor ens manifesta en la celebració eucarística no és abstracta o ideal, és tangible, positiva i substancial ja que és la comunió amb el Cos i la Sang del Senyor que han estat donats pel perdó dels pecats i com a penyora de vida eterna. I això implica el perdó dels germans i l'òscul de la pau. En aquesta comunió amb Jesús som testimonis i

L'eucaristia és l'epifania de la misericòrdia de Déu

El sant

Per Eduard Brufau

Sant Tomàs d'Aquino

L'Església sempre ha maldat per conciliar l'especulació racional amb la fe cristiana, en la ferma convicció que s'il·luminen mútuament. Al llarg de la història són diversos els sants que han excel·lit en aquesta afortunada convivència, entre els quals destaca el dominic italià Tomàs d'Aquino (c. 1225-1274).

El conegut com a doctor Angèlic, fill dels comtes d'Aquino, es va sentir fascinat per l'orde dels predicadors i, gràcies a una excepcional capacitat intel·lectual, de ben jove va poder estudiar Teologia a la universitat de París sota el mestratge de sant Albert el Gran. Acabats els estudis i ordenat prevere, sant Tomàs va esdevenir el professor més brillant de la Sorbona i va començar a escriure una abundant i inspirada producció teològica molt influït per la filosofia d'Aristòtil. La seva obra més important i decisiva per a l'orde dominicà i tota l'Església és la *Summa theologiae*. La seva síntesi de fe i raó no només va ser teòrica, sinó també vital, perquè al final de la seva vida el gran teòleg va gaudir d'una experiència espiritual de la glòria divina, davant la qual tota paraula humana quedava petita.

Dr. Rafel Serra i Abellà

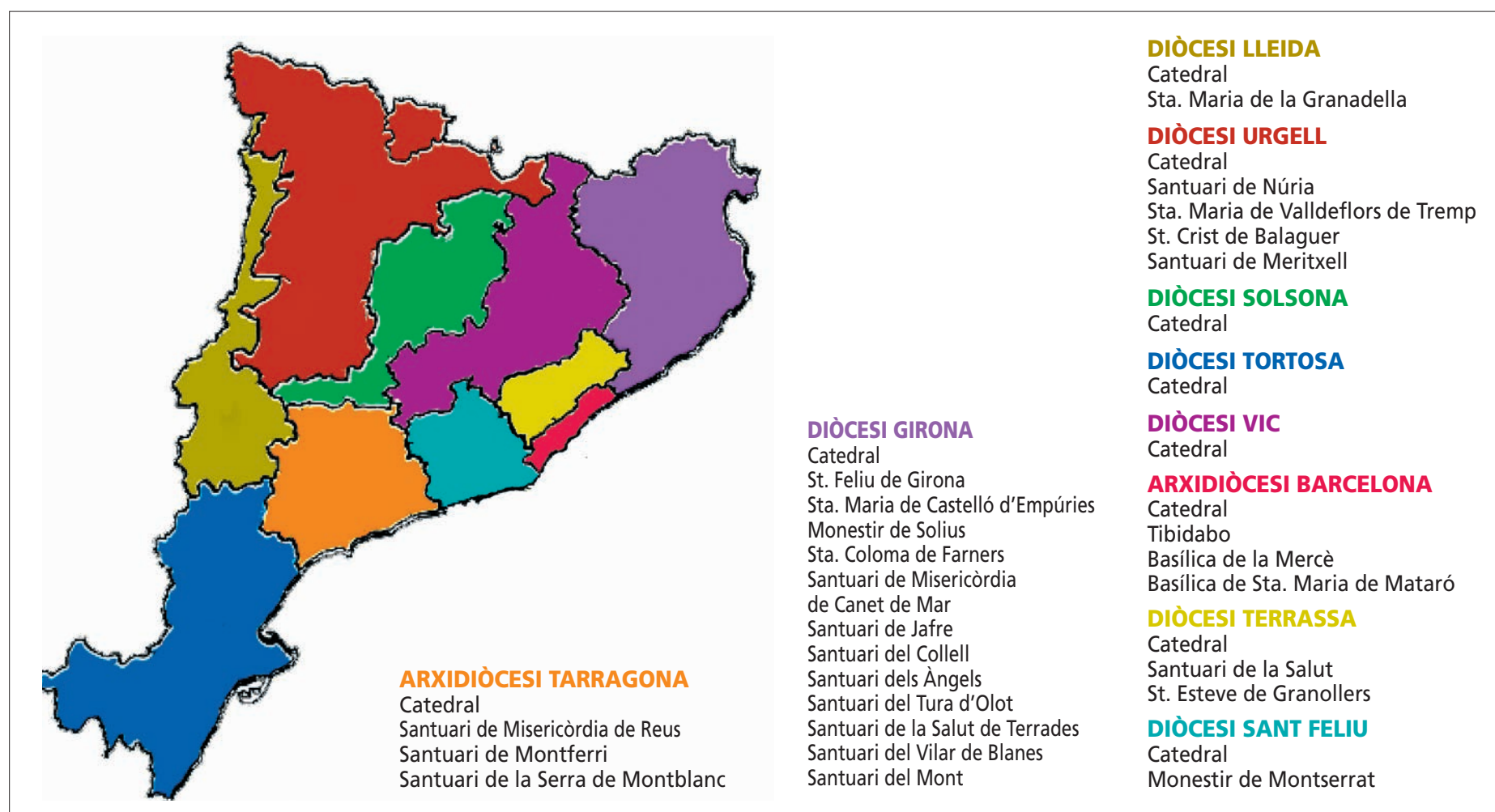
Prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona

missioners del Regne que ha de venir. És rebent diumenge rere diumenge la misericòrdia del Pare que esdevenim misericordiosos com el Pare, no per imitació, sinó per participació. D'aquesta manera ens és donat allò que nosaltres no podríem aconseguir mai si no ens fos donat: la salvació. Per això diem: «*I doneu-nos la vostra salvació.*» Una salvació que és la filiació divina, la gràcia santificant i la vida eterna. Que l'assemblea eucarística demani la misericòrdia de Déu just en començar la celebració és prendre viva consciència que la misericòrdia més alta de Déu ens és donada a cada eucaristia, allí Déu vessa, fins a desbordar, la seva misericòrdia. Perquè en l'eucaristia no ens és donat res que sigui parcial de la salvació cristiana, ens és donat el Crist total amb la plenitud dels seus dons, passats, presents i futurs. Per això l'eucaristia forma part de la història de la nostra pròpia salvació. A cada eucaristia hauríem de cantar: «*Perdura eternament el seu amor.*» Hem d'anar amb goig a la celebració cristiana i amb la convicció: és en l'eucaristia on el Senyor ens dona la salvació i ens manifesta la seva misericòrdia. Quin cristià deixaria d'anar-hi si en fossin més els conscients del que he escrit?

Temples jubilar per a l'Any de la Misericòrdia

Les diòcesis catalanes han designat 26 temples a part de les 10 catedrals

Joan Piñol
Barcelona

Per primera vegada en la història, un Any Sant Extraordinari tindrà milers de temples jubilar repartits per tot el món. El papa Francesc va decretar en convocar l'Any Sant que no només les catedrals serien centres jubilar. A part dels temples catedralicis, les diòcesis havien de designar quines esglésies serien considerades temples jubilar, cosa que implica, entre d'altres particularitats, que tenen la gràcia de tenir una porta santa on guanyar-hi la indulgència plenària. En la butlla *El rostre de la Misericòrdia* per la qual es convocava l'Any Sant, el Pontífex afirmava: «El jubileu serà celebrat a Roma així com també a les Esglésies particulars com a signe visible de la comunió de tota l'Església.» Així doncs, l'Any Sant també és una eina per al Papa per tal d'inculcar la descentralització de què tant parla. A la pompositat de les portes barroques de les basíliques romanes s'hi uneix, per primera vegada, la senzillesa de les portes santes repartides per tot el món.

A Catalunya, la crida del Papa per designar diversos temples jubilar s'ha traduït en el fet que les deu diòcesis han escollit 36 esglésies, entre elles les 10 catedrals. Cadascun ha estat escollit per alguna motivació concreta. En aparença, no hi havia cap criteri preestablert de cara a decidir quins temples podrien ser designats com a jubilar. En la butlla de convo-

catòria, el Papa únicament donava dues indicacions: «Estableixo que en cada Església particular, en la catedral o en la concatedral o en una església de significat especial s'obri per a tot l'Any Sant una idèntica Porta de la Misericòrdia.» Afegia: «A judici de l'ordinari, podrà ser oberta també una porta als santuaris, meta de tants pelegrins que en aquests llocs sants amb freqüència són tocats en el cor per la gràcia i troben el camí de la conversió.»

Criteris per a l'elecció

Seguint aquest criteri, les diòcesis catalanes han designat els seus temples jubilar. En tres casos, Solsona, Vic i Tortosa, únicament han escollit les respectives catedrals. D'altra banda, han estat triats diversos centres monàstics de renom com ara Montserrat i Solius. També s'ha prestat especial atenció als temples de referència de cada bisbat. No és estrany, doncs, que a Barcelona hagin estat designats la basílica de la Mercè, on hi ha la imatge de la patrona de la Ciutat Comtal, i també el temple expiatori del Tibidabo. Igualment, ha estat conferida la dignitat de temple jubilar a la «catedral de Mataró», la basílica de Santa Maria.

La majoria de les diòcesis catalanes han decidit concentrar les celebracions de l'Any de la Misericòrdia en pocs temples. Així, a Terrassa n'hi ha tres, a Sant Feliu dos, a Barcelona quatre, etc. A l'altre extrem hi ha

Girona en què s'han designat fins a 13 temples jubilar. A la ciutat giro-nina, més enllà de la catedral, s'ha assignat la recent declarada basílica de Sant Feliu. La resta de casos són santuaris marians com ara la Mare de Déu del Tura d'Olot, la Mare de Déu de la Font Santa de Jafre, etc. Com es pot apreciar, i tal com volia el Papa, l'Any Sant tindrà un marcat caràcter marià, si ens atenim als temples jubilar catalans on abunden les esglésies dedicades a Maria i els santuaris.

Un cas curiós és el bisbat de Lleida en què, a part de la catedral, és temple jubilar la parròquia de Santa Maria de Gràcia al poblet de la Granadella, a les Garrigues. Aquest municipi, de només 715 habitants,

serà una de les localitats més petites que tindrà un temple jubilar. La raó és que aquest temple, un dels més grans de la comarca, és considerat com la «catedral de les Garrigues». Com expliquen des del bisbat lleidatà, la idea és que els fidels d'aquesta comarca rural puguin guanyar la indulgència en un temple de la seva comarca i no cal que vagin fins a Lleida ciutat.

Capítol a part representen els temples dedicats expressament a la misericòrdia. A Catalunya, dues d'aquestes esglésies han estat designades temples jubilar. És el cas, més conegut, del santuari de la Misericòrdia a la ciutat de Reus i el temple, segurament menys conegut, de Canet de Mar que també està dedicat a la Mare de Déu de la Misericòrdia. Encara que la majoria de temples dedicats explícitament a la Misericòrdia no siguin gaire coneguts, les diòcesis han optat per designar-los com a temples jubilar. Un cas evident és la parròquia madrilenya de Nostra Senyora de la Misericòrdia, a l'humil barri de Vallecas, que és un dels 14 temples sants de l'arxidiòcesi de Madrid.

Tot i que els 36 temples designats acolliran les respectives portes santes convé no oblidar que el Papa va decretar que es consideressin portes jubilar les entrades de les cel·les de les presons. Així que als magnífics temples catedralicis, monestirs i santuaris, cal afegir-hi les portes metàl·liques de Can Brians, la Model, Quatre Camins, Puig de les Basses, Mas d'Enric i els Lledoners.

PAPA:
«El jubileu se celebrarà a Roma així com també a les Esglésies particulars com a signe visible de la comunió de tota l'Església»

Urgell

«No us oblidem»

L'arquebisbe Vives ha copsat el patiment de les famílies refugiades a Jordània

M. C. Orduña
La Seu d'Urgell

Bisbes de tot Europa, Amèrica del Nord i Sud-àfrica no volen oblidar —ni tampoc volen que el món oblidí— les experiències i patiment que es viuen a les comunitats cristianes a Terra Santa. Mentre els experts adverteixen que l'Estat Islàmic cerca eliminar les religions que no siguin l'islam a Síria i l'Iraq, prop d'un milió i mig de refugiats, molts d'ells cristians, cerquen una sortida a la seva vida a Jordània. Des de la proclamació del califat, milers de persones han emigrat.

L'arquebisbe Joan Enric Vives, en representació de la Conferència Episcopal Espanyola, fa anys que viatja a Terra Santa amb la Coordinadora. En el seu encontre amb les famílies refugiades, al centre de la Mare de Déu de la Pau, a Amman, a Madaba, a Fuheis, va copsar la seva tristor profunda: «Hem escoltat el seu drama i les dificultats per intentar reconstruir les seves vides. Per a la majoria, tornar al seu país ja no és una opció.»

Mons. Vives afegeix que «Jordània està fent molts esforços per gestionar el fet que un quart de la seva població siguin refugiats. Els esforços de l'Església local i les ONG per acollir tots els refugiats —cristians i musulmans— són significatius i encomiables per tal de retornar-los la perduda dignitat humana. Però la comunitat internacional ha de fer més per alleujar-los la situació i treballar per la pau a tota la regió.»

En el seu pelegrinatge, van ser informats per Càritas d'Amman, i per les entitats que hi treballen conjuntament a través de l'Italian Hospital d'Amman, el més important i proper als pobres, de la tasca de suport psicològic i d'acompanyament que es fa. De suport en les necessitats bàsiques, perquè les persones han passat de tenir una vida còmoda, a no tenir absolutament res més que la roba que porten posada. El Patriarcat Llatí de Jerusalem fa grans esforços per donar suport a l'Església local.

Betlem i Cremisan

Els bisbes també van celebrar cada dia l'Eucaristia amb diferents comunitats cristianes, donant-los suport i ànim: van visitar la comunitat cristiana de Beit Jala, a prop de Betlem, que

Missa al Bon Pastor d'Amman.

L'arquebisbe saluda una feligresa de Beit Jala.

Els bisbes van visitar la vall de Cremisan.

«La comunitat internacional ha de fer més per alleujar la situació dels refugiats i treballar per la pau a tota la regió»

ha patit la pèrdua de les seves terres a Cremisan, unes terres d'oliveres i de fruiters mil·lenaris, que són el seu mitjà de vida.

L'expropiació de les terres i la construcció d'un mur de separació a la vall de Cremisan és un fet molt dur. Per a Mons. Vives «la confiscació israeliana de terres i l'expansió del mur de separació a la vall de Cremisan, violant les lleis internacionals, minen encara més la presència cristiana a Terra Santa. Tampoc no podem oblidar els israelians i palestins que busquen la pau. El dret d'Israel a viure en seguretat és clar, però l'ocupació mantinguda desanima ocupants i ocupats. Els líders polítics de tot el món han de posar més esforç per tal d'assolir una solució diplomàtica que posi fi a gairebé 50 anys d'ocupació i que resolgui el conflicte actual perquè els dos pobles i les tres religions puguin viure junts, amb justícia i amb pau.»

Uns dies abans, alguns bisbes van poder visitar les comunitats cristianes de Gaza, on van constatar que, malgrat la terrible situació que va deixar la guerra del 2014, amb la mort de més de 2.000 habitants de Gaza, entre ells uns 500 infants, sembla que les comunitats poden refer a poc a poc la seva vida, malgrat el confinament.

La Coordinadora no té com a objectiu fonamental ni per part de la Santa Seu, ni per part dels membres que la integren, la recaptació de fons econòmics o la construcció de projectes, malgrat que una considerable inversió per al desenvolupament i un creixement dels pelegrinatges s'han incrementat de forma indirecta com a conseqüència de les visites dels bisbes. La pregària és l'ànima de la reunió anual, amb la celebració diària de l'Eucaristia, sovint en diferents ritus, i la celebració en comú de la pregària de la Litúrgia de les Hores.

Barcelona

La Bíblia en català al mòbil

Ja està disponible l'aplicació de la BCI per a Android

Rosa Maria Jané Chueca
Barcelona

L'Associació Bíblica de Catalunya (ABC) va aconseguir posar a internet l'última versió de la Bíblia Catalana Interconfessional (BCI) a través dels dominis bci.cat i labiblia.cat. El repte següent, explica a *Catalunya Cristiana* Javier Velasco-Arias, membre de la junta directiva de l'ABC i responsable de Comunicació, «era assolir alguna cosa similar per fer-lo servir en mòbils, tant del sistema operatiu Android com iPhone». El setembre del 2015 la junta directiva va aprovar el pressupost per tirar-ho endavant i «avui ja és una realitat poder descarregar-la [la Bíblia] als nostres telèfons mòbils». De moment, només està disponible per a Android, tot i que com comenta Velasco-Arias «l'aplicació per a iPhone ja està feta, però els tràmits de permisos per part d'Apple són una mica més lents. Suposo i espero que en un període molt breu».

L'aplicació per a mòbils (app) es descarrega des de Play Store posant-hi «Bíblia catalana». D'aquesta manera, obtenim una «versió moderna, dinàmica de la Bíblia, en català; que es pot fer servir, un cop descarregada, fins i tot sense connexió a internet. Una Bíblia amb el mateix text que la del paper, amb una recerca ràpida i un ric vocabulari bíblic», apunta Javier Velasco-Arias.

En aquesta app hi trobem el mateix text de la dotzena edició del 2008 (la darrera) de la BCI, amb els llibres de l'Antic Testament i del Nou, inclosos els llibres i fragments deuterocanònics; accés a les notes, als textos paral·lels; al vocabulari bíblic amb enllaços on apareixen les diferents paraules, etc. A més, es dona l'opció de triar tres mides diferents de text. Com subratlla el responsable de Comunicació de l'ABC, «una autèntica "joia" a l'abast de tothom, gratuïtament».

Per a Javier Velasco-Arias, «poder portar el text complet de la Bíblia, amb totes les eines que possibilita l'app al mateix mòbil que fas servir per parlar per telèfon i enviar missatges és una cosa molt bona. L'important és llegir, pregar, meditar, estudiar, compartir... la Paraula de Déu. I tenir una bona eina per poder fer-ho, en qualsevol circumstància, és una bona notícia».

Cada vegada és més habitual l'ús dels dispositius electrònics, tot i que hi ha persones que continuen optant pel paper a l'hora de treballar amb la Bíblia. En aquest sentit, Velasco-Arias reflexiona que «al

llarg del temps els suports que s'han utilitzat per a la literatura han estat molts i variats: pedra, pissarra, paper, pergami, còdex, paper, etc. Tenim la impressió que el llibre escrit és una cosa de sempre, però pensem que la invenció de la impremta és del segle XV; però molts segles abans d'aquesta època es llegia també la Bíblia, encara que fos en un suport diferent del llibre actual. Jo no sé si les edicions digitals arribaran a substituir definitivament les edicions en paper, però sí que és veritat que actualment coexisteixen sense cap problema». I conclou: «Tothom, o la majoria, tenim una o més Bibles en paper i la tenim també en diferents edicions digitals: ordinador, telèfon intel·ligent, tauleta digital, etc.»

Encara és aviat per quantificar el nombre exacte de persones que ja s'han descarregat aquesta nova app. Tot i així, Javier Velasco-Arias afirma que «ens anem acostant al miler. Aviat, n'estic convençut, multiplicarem molt aquesta xifra».

Amb aquesta aplicació es podria dir que ja no hi ha excuses per accedir a la Paraula de Déu en qualsevol lloc i en qualsevol moment... «Jo crec que abans d'aquesta aplicació tampoc no hi havia excuses per no llegir quotidianament i diàriament la Bíblia, el llibre en què podem "escoltar" un Déu que vol entrar en diàleg amb l'ésser humà», apunta el responsable de Comunicació de l'ABC, «ara, és clar que tenim menys excuses: podem dur-la sempre a sobre, llegir-la al transport públic, en moments d'espera, en els espais i moments de pregària, encara que siguin breus, etc.» Per això, subratlla: «Déu sempre està en diàleg amb l'ésser humà i el seu llenguatge sap adaptar-se a les diverses circumstàncies sociològiques, antropològiques, etc., en què vivim. Déu també ens parla des del nostre telèfon mòbil, des de la nostra tauleta, des del nostre ordinador...»

«Déu sempre està en diàleg amb l'ésser humà i el seu llenguatge sap adaptar-se a les diverses circumstàncies sociològiques, antropològiques, etc., en què vivim»

Club⁺amics
Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte: Núria Ortín
Tel: 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Pelegrinatges 2016

ROMA PAVLVS PONT MAX ANNO XIII Del 23 al 26 febrer Pelegrinatge Jubilar	ARMÈNIA I GEÒRGIA Del 28 de març al 4 d'abril Un poble marcat per la fe.	EGIPTE COPTE Del 7 al 17 d'abril Espiritualitat al desert d'Anafora
---	---	--

ABRIL 7 – 14: Expedició cultural al Marroc	AGOST: Tirol
MAIG 9 – 16: Xipre monàstic	SETEMBRE: Expedició cultural al Japó
JUNY 13 – 19 : Grècia , ruta de Sant Pau	SETEMBRE: Bretanya i Normandia
JULIOL 11 – 18: Jubileu a Terra Santa	OCTUBRE 7 – 16: Geòrgia "la festa de la túnica sagrada".
JULIOL 5 – 12: Alemanya . De Baviera a Berlín.	OCTUBRE 17 – 28: Expedició cultural a Guatemala
AGOST: Noruega . La ruta de Nidaros.	NOVEMBRE: Iran , la Pèrsia Bíblica
AGOST: Índia Catòlica (Santuàries de Goa + Kerala)	DESEMBRE: Pessebres a Nàpols
AGOST: Etiòpia Cristiana	DESEMBRE: Terra Santa, Israel i Jordània

Misericòrdia en obres

Donar beure a qui té set

Tomás Herreros
Missioner combonià

És gener, un dels mesos més càlids entorn de Lloriu, una sèrie de seixanta caserius amb cabanes de teulada de palla o de fang, com si fossin iglús marrons. Som a l'estació seca que va des de l'agost fins al març cada any. Això vol dir que l'aigua de l'efímer torrent que marca la frontera entre Uganda i Kenya, al territori del poble Pokot, trobarà refugi a les profunditats de la sorra: els joves hauran d'excavar fins a sis metres per trobar-ne i donar beure al bestiar, alhora que miraran de no molestar les abelles, que també es volen aprofitar del treball humà.

Després, les dones hauran de portar les garrafes de 20 litres sobre el cap durant dues hores de camí. Això tots els dies. Naturalment el color de l'aigua és semblant al de la sorra, i no exempta de bacteris que produeixen infeccions intesti-

nals. En aquest cas la salut no és tan important com pal·liar la set. Ara bé si s'estimen més prendre te, la gent sap que ja no tindran aquelles molèsties... però això implica un treball extra de recollir llenya i fer foc, i afegeix la compra de sucre. Per això que els nens s'estimen més de beure'n fresca, estigui com estigui. Durant l'estació de pluges tenen una mica més de sort, perquè qualsevol pou subministra l'aigua necessària, tot i que la comparteixin amb cabres, gossos i els micos, a la nit. Això passava fins fa un any. Avui, aquelles mateixes dones poden apropar-se a una bomba de mà que és amb prou feines a vint minuts de casa seva. La perforació del pou va anar a càrrec d'Urleku, una ONG de Barcelona que aspira que ningú al món visqui sense aigua potable.

Just fa un any, el germà Da-

rio Laurencig (combonià) es va poder apropar fins al Lloriu per cercar aigua al subsòl gràcies a la bona sensibilitat del saurí més experimentat i reeixit de l'Àfrica de l'est. Aquell és el do més gran que el Senyor li ha concedit per ajudar aquestes dones que han de treballar tant perquè no manqui l'aigua tots els dies a casa seva. Van tenir la sort que trobés un parell de dies del seu horari tan ple per anar d'aquí cap allà.

Els combonians de la missió d'Amakuriat es van ocupar de contactar la companyia que perforés el pou i hi instal·lés la bomba d'aigua. Tot i que també calia pagar per aconseguir els permisos oficials per perforar el sòl, i insistir als oficials perquè ho fessin amb rapidesa. Treball lleuger, però enutjós, per culpa de la burocràcia i de les distàncies, perquè el centre administratiu és a 200 km.

La solució fàcil i econòmica per pujar i baixar escales

Cadires Salvaescales

Empresa **catalana** especialitzada en tot tipus de cadires salvaescales.

- Còmode i segur
- Per a tot tipus d'escales
- Instal·lació ràpida i sense obres
- Facilitats de pagament

Impulsa Salvaescales

Servei tècnic per a tota Catalunya

TRUQUI'NS ARA

902 050 250

www.impulsa.cat

Tel. 934 224 171

La perforació del pou va anar a càrrec d'Urleku, una ONG de Barcelona que aspira que ningú al món visqui sense aigua potable

Jordània

"Terra de Camins i Trobades Bíbliques"

Club⁺amics

21 al 28 de Febrer de 2016

Inscriu-te
i reserva
la teva plaça

PREU PER PERSONA EN HABITACIÓ DOBLE: 1.730€

SUPLEMENT HABITACIÓ INDIVIDUAL:

395€

ITINERARI:

- 21 FEBRER BARCELONA - AMMAN
- 22 FEBRER AMMAN - JERASH - AJLUN - AMMAN
- 23 FEBRER AMMAN - MADABA - MONT NEBO - UMM AL RASAS - PETRA
- 24 FEBRER PETRA
- 25 FEBRER PETRA - PETIT PETRA - WADI RUM - ÀQABA
- 26 FEBRER ÀQABA - COVA DE LOT - BETÀNIA - MAR MORT
- 27 FEBRER MAR MORT - AMMAN
- 28 FEBRER AMMAN - BARCELONA

PREU INCLOU:

- Bitllet d'avió Barcelona - Amman - Barcelona amb la companyia Royal Jordanian en classe turista
- Taxes aèries
- Trasllats en privat amb assistència de parla hispana
- Circuit en autocar de luxe
- Guia local durant tot el viatge de parla hispana
- Sopars en els hotels i dinars en restaurants locals (inclou aigua)
- Allotjament en els hotels indicats (3 nits Amman, 2 nits Petra, 1 nit Àqaba i 1 nit Mar Mort)
- Visites detallades a l'itinerari
- Entrades necessàries per les visites
- Acompanyament de Tarawa Travel durant el viatge
- Acompanyament d'un Mossèn com a guia espiritual durant tot el viatge
- Assegurança de viatge amb 15.000€ de cobertura mèdica
- 1 motxilla per persona i documentació personalitzada
- Propines

HOTELS PREVISTOS:

- AMMAN: Hotel Regency Palace 5*
- PETRA: Hotel Guest House Petra 4*
- ÀQABA: Hotel Radisson Blu 5*
- MAR MORT: Hotel Movenpick Dead Sea 5*

PREU NO INCLOU:

- Begudes als àpats
- Extres en els hotels tals com mini bar, telèfon, bugaderia, etc.
- Assegurança opcional de cancel·lació i equipatge: 28€/persona

SORTEIG ESPECIAL

500€ x2

Entre els assistents al viatge a Jordània sortejarem dos vals de 500€ a descomptar en els propers viatges que realitzin amb Catalunya Cristiana & Tarawa Travel. Consultar les bases del sorteig en web Catalunya Cristiana.

NOTES IMPORTANTS:

- Preus basats en grups de 20 persones, més dos acompanyants
- Canvi 1.05 USD = 1€. Les fluctuacions poden fer variar el preu final
- Publicació 04/01/2016

La tasca humanitària de la Fundació NPH Espanya

Beca més de 350 joves a Haití per tirar endavant l'educació després del terratrèmol del 2010

Redacció
Barcelona

Haití és en l'actualitat un dels països més pobres i menys desenvolupats del món, una situació que s'ha agreujat per les conseqüències del terratrèmol que el 2010 es va endur la vida de més de 300.000 persones i en va deixar sense llar més d'un milió. Sis anys després del devastador sisme, l'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura (FAO) assegura que el 65% de la població haitiana viu per sota del llindar de la pobresa. A més, la taxa d'analfabetització dels adults és del 48% i només entre el 20 i el 30% dels joves accedeixen a l'educació secundària, segons dades d'UNICEF.

Davant d'aquesta situació, la Fundació Nuestros Pequeños Hermanos Espanya —una de les ONG amb més activitat a Haití—, impulsa un programa que enguany ha becat 363 joves de barris marginals de la capital d'Haití, Port-au-Prince, perquè puguin tirar endavant els seus estudis. 263 faran secundària o formació professional, mentre que els altres 100 estudien a la universitat. En total, les ajudes suposen una inversió de 570.000 euros, que cobreix tant els costos educatius com de manutenció dels estudiants becats. Aquesta iniciativa de NPH Espanya va néixer poc després del terratrèmol del 2010, quan es van lliurar sis ajudes universitàries a joves de la casa Kay St. Hélène, que acull nens orfes i abandonats i compta amb el suport econòmic de l'entitat.

Per un futur digne

«Aquest projecte representa un impuls crucial perquè molts joves desfavorits d'Haití puguin escapar de la pobresa que han patit durant la infància i tinguin un futur digne. Amb aquestes beques, volem formar una nova generació compromesa amb el seu país i amb capacitat i ganes per afrontar els grans reptes de la societat haitiana», afirma Xavier Adsarà, director de la Fundació NPH Espanya.

El programa de beques educatives integren les bases establertes al Pla Director de Cooperació Espanyola, que abasta tant l'augment de les capacitats humanes com la generació de treball i l'educació per al desenvolupament. A més, és coherent amb el Pla de Reestructuració Nacional del Govern d'Haití i el Fòrum Internacional de Suport a la Reconstrucció del Sistema d'Educació Superior d'Haití, celebrat el maig del 2010. Finalment, també s'emmarca dins dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni de les Nacions Unides per al 2015, perquè incideix en la majoria de les fites establertes.

«Per a molts haitians, la cobertura d'aspectes tan bàsics com la salut, la nutrició i l'educació continua essent inaccessible i s'ha vist dificultada en-

Xavier Adsarà, director de NPH Espanya, al costat de Marisa García, padrina de la Fundació, i els sis primers estudiants universitaris haitians becats per NPH Espanya.

cara més pels efectes del terratrèmol. A través d'iniciatives com el programa de beques, volem contribuir a canviar aquesta situació i millorar la qualitat de vida a Haití. Sis anys després de posar en marxa aquest projecte, ens il·lusiona veure que joves sense recursos poden accedir a les millors universitats del país i graduar-se com a advocats o enginyers», afegeix Adsarà.

Compromís amb Haití

El programa d'ajudes per a l'educació superior i universitària impulsat a Haití s'emmarca dins del compromís de la Fundació NPH Espanya, que està en contacte constant amb les diferents realitats que pretén canviar a través de la seva activitat. En aquest sentit, l'entitat ha posat en marxa moltes altres iniciatives al país, com la construcció d'una piscifactoria per contribuir a l'alimentació de més de 1.000 nens de Port-au-Prince, un projecte que va dur a terme juntament amb Mans Unides. Així mateix, la Fundació NPH ha proporcionat més de 18.000 quilos de peix a la població haitiana a través del Projecte de Tilà-

El projecte pretén proporcionar oportunitats de futur a joves de barris marginals de Port-au-Prince, així com formar una nova generació compromesa amb la seva societat

pia i ha impulsat l'Hospital Pediàtric de St. Damien, que ha ofert més de 13.000 consultes mèdiques.

Des de l'any 2002, quan la Fundació es va establir a Espanya, prop de 3.000 persones han fet possible el desenvolupament de projectes solidaris amb l'aportació d'una mitjana de 650 donacions anuals. A més, avui dia ja són més de 500 els nens apadrinats a Amèrica Llatina des d'Espanya, hi

destaquen Haití, Hondures i la República Dominicana com els països amb un índex d'acollida més gran.

Sis dècades de vida

La Fundació Nuestros Pequeños Hermanos va néixer el 1954 quan un nen va ser arrestat per haver robat la capsa d'almoines d'una parròquia a Cuernavaca (Mèxic). Un dels sacerdots, el nord-americà William Wason, no estava disposat a presentar càrrecs contra ell, així que va decidir demanar-ne la custòdia. Una setmana després, un jutge li va encomanar la cura de vuit nois desemparats més i, a finals d'any, el nombre de petits als quals dedicava el seu temps ja s'havia multiplicat per quatre.

I d'aquesta iniciativa va néixer la Fundació que enguany celebra el 61è aniversari amb l'assistència de més de 18.300 nens a nou països d'Amèrica Llatina (Mèxic, Hondures, Haití, Nicaragua, Guatemala, el Salvador, la República Dominicana, el Perú i Bolívia). Actualment disposa d'una xarxa formada per nou llars d'acollida i disset oficines de captació de fons —aquestes darreres repartides per tres continents— que fan més assumible la realitat d'un total de 3.205 nens.

Per a més informació: Fundació Nuestros Pequeños Hermanos, c/ Elisa, 23 – 08023 Barcelona, tel. 934 342 029, info@nph-spain.org, www.nph-spain.org.

Si desitja fer una donació perquè la Fundació NPH Espanya pugui continuar salvant vides a Haití, pot fer una transferència bancària a Fundació NPH. Caixabank: 2100-850-12-0200429048 (indiquen «Beques Haití») o una transferència via web a www.nph-spain.org.

La flama espiritual d'un monestir amb història

L'1 de febrer farà 850 anys de la fundació del monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes pels comtes d'Urgell Ermengol VII i Dolça de Foix

Robert Porta i Roigé
Director del monestir de les Avellanes

Introducció

Les explicacions sobre els orígens fundacionals del monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes —més conegut com a monestir de les Avellanes— solen partir de narracions amb poca corroboració històrica. Existeixen, però, cada cop més estudis històrics que proposen hipòtesis d'acord al context històric de la seva època i que ens donen llums més contrastades sobre els orígens d'aquest monestir de la comarca de la Noguera.

L'acta fundacional del monestir de les Avellanes és segurament el testimoni documental més important per explicar-ne els orígens. En ella es diu que l'1 de febrer del 1166 els comtes d'Urgell Ermengol VII i Dolça de Foix, promogueren la fundació d'una abadia premonstratesa que fos dependent del monestir de Casa Dei (a l'actual departament de Gers, França) i estigués sota l'obediència del bisbe d'Urgell.

Partint d'aquestes premisses intentarem fer un resum explicatiu sobre la fundació, ara fa 850 anys, en ple comtat d'Urgell, del monestir premonstratès de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes.

Arribada dels premonstratesos

L'orde de canonges regulars premonstratesos fou fundat per sant Norbert. La denominació li ve donada pel nom del lloc on se situà la seva primera comunitat, *Prémontré* (al nord de l'actual França), fundada el 1121. Els premonstratesos foren un orde religiós nascut en el marc de la reforma gregoriana de l'Església catòlica regida per la Regla de sant Agustí.

La seva arribada a la península Ibèrica està vinculada al procés de reconquesta. En aquest sentit, els premonstratesos arribaren primer a terres castellanes amb la fundació dels monestirs de Retuerta i de Nuestra Señora de la Vid. Aquests dos monestirs ens interessan per explicar la fundació del monestir de les Avellanes, ja que un dels seus promotors és Ermengol VI, pertanyent a la branca castellana dels comtes d'Urgell. L'altre element d'interès és que aquestes fundacions es promouren des de l'abadia gascona (França) de Casa Dei.

La primera comunitat premonstratesa que arribà a Catalunya, ho féu de la mà del comte Ramon Berenguer IV. En el marc de la reconquesta de

AMBA

Vista aèria del monestir.

Jordi Bonet

Absis gòtic de l'abadia.

Tortosa, el comte de Barcelona rebé l'ajut dels premonstratesos de l'abadia de Flabemont (Departament de Lorena, França). Un cop acabada la conquesta de Tortosa, el comte promogué la primera fundació premonstratesa en terres catalanes, l'anomenat monestir de Vallclara (Cabassers, Priorat). Per diversos motius, la fundació no prosperà i fou abandonada el 1158.

És l'abadia més important del comtat d'Urgell i una de les més rellevants de l'interior de Catalunya, especialment durant l'edat mitjana

Fundació del monestir

La història tradicional ha lligat la fundació de Santa Maria de Bellpuig a un conjunt de monjos que, vinguts del monestir de Vallclara, s'instal·laren al Mont Malet (Vilanova de la Sal), molt a prop de l'actual monestir (tres quilòmetres), on formaren una comunitat que després seria recolzada pels comtes d'Urgell.

Actualment altres historiadors han proposat noves interpretacions sobre els orígens del monestir de les Avellanes. Aquests proposen que les fundacions de Vallclara i de Bellpuig no tindrien cap tipus de vinculació. La primera fou patrocinada pel comte de Barcelona i formada per premonstratesos provinents de l'abadia de Flabemont (Lorena, França). La segona, Bellpuig, fou patrocinada pels comtes d'Urgell i els premonstratesos provindrien de Casa Dei (Gers, França). És important aquest segon punt, ja que enllaça clarament amb les fundacions castellanques indicant que els Urgell tenien una relació amb els premonstratesos a partir de la comunitat de Casa Dei.

Però les controvèrsies sobre la fundació del monestir de les Avellanes no acaben aquí. Sabem que el primer monestir fou fundat l'1 de febrer del 1166 dalt d'un turó, llavors anomenat Mont Malet, al costat de l'actual Vilanova de la Sal. Però el setembre del mateix 1166 ens trobem una segona fundació premonstratesa a uns tres quilòmetres de la primera fundació, on hi ha actualment el monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes.

Aquestes dues fundacions serien conegudes com Bellpuig el Vell i Bellpuig el Nou, o també amb els noms de Santa Maria de Bellpuig i Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes. Sobre les mateixes s'explica que la primera la promou el comte d'Urgell i la segona Guillem II d'Anglesola. És probable que en tot plegat hi hagi interpretacions històriques errònies i que simplement el que estem vivint entre el febrer i el setembre del 1166 és el procés de consolidació d'una mateixa comunitat depenent d'un únic superior i que abans de finalitzar el segle XII viurà al lloc on avui encara s'aixeca el monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes.

El que sembla lògic és que el comte d'Urgell, Ermengol VII, va confiar les tasques d'administració del territori del baix comtat que quedava entre Balaguer (seu comtal) i Àger (seu vescomtal), a l'abat del monestir de les Avellanes. Cal observar que el monestir està situat en una cruïlla de camins, dalt d'un puig i amb aigua i terres de conreu que l'envolten. D'altra banda, Avellanes serà la casa espiritual per excel·lència dels comtes d'Urgell; prova d'això en són els privilegis i donacions que hi feren i sobretot el fet que l'elegeixen com a lloc d'enterrament.

Joan d'Organyà, el fundador

Al·l'entorn de l'anomenat fundador del monestir de les Avellanes s'hi apleguen llums i ombres encara no aclarits pels historiadors. El nom de Joan d'Organyà apareix a l'acta de fundació del monestir, com a prevere (ni abat, ni prior) que signa en representació de la comunitat premonstratesa. El que no sabem és com Joan d'Organyà passà a ser identificat com el Sant Cap, darrera del qual hi haurà un culte popular que perdura encara avui dia.

L'existència del culte al Sant Cap

Pere Borràs

Columnes del claustre romànic.

es documenta des de ben antic. Aquest culte consistia a extreure les relíquies que suposadament pertanyien a Joan d'Organyà a les quals se li feien rogatives, com ara que plogués en temps de sequera. Avui, les relíquies estan desaparegudes, però els veïns de Vilanova de la Sal continuen aplegant-se a l'ermita del Sant Cap (antic monestir de Bellpuig el Vell) cada 3 de febrer.

Conclusió

En conclusió, podem afirmar que ara fa 850 anys es va fundar Santa Maria de

Avellanes serà la casa espiritual per excel·lència dels comtes d'Urgell; prova d'això, en són els privilegis i donacions que hi feren

Bellpuig de les Avellanes, l'abadia més important del comtat d'Urgell i una de les més rellevants de l'interior de Catalunya, especialment durant l'edat mitjana. Fou l'abadia premonstratesa més important de Catalunya, de la qual naixeren la resta de comunitats premonstrateses del país, la més llunyana fundada a Artà (Mallorca) i denominada Bellpuig d'Artà. Els avatars de la història han permès que el monestir de les Avellanes mantingués viva la flama espiritual i religiosa fins al 1835 amb els premonstratesos i des del 1910 i fins avui amb els Germans Maristes.

Baldri Barat

Actual ermita del Sant Cap, lloc on hi va haver el primitiu monestir.

Actualitats científiques

Els beneficis de dormir com cal

El número de desembre de la revista *Investigación y Ciencia* conté un llarg article del professor Robert Stickgold, de l'Escola de Medicina de Harvard, sobre les funcions vitals del son. M'ha agradat tant que he cregut que també us plauria que us en fes un resum ja que és una actualitat científica ben interessant.

La primera afirmació que fa és que és necessari dormir per poder viure. I cita l'experiment del 1989 fet per Carol Everson al laboratori d'Allan Rechtschaffen amb rates: si se'ls impedia dormir, totes es morien al cap d'un mes. I després cita una malaltia rara en humans, descoberta fa poc, que produeix un insomni constant que també acaba produint la fi. No se sap, però, encara, el mecanisme causant d'aquesta mort.

El que sí que se sap és un bon conjunt d'accions beneficioses que produeix el son. En el sistema nerviós central: causa el bon funcionament de la memòria i de les emocions, en el sistema immunitari li augmenta la capacitat per combatre malalties, i en el sistema endocrí facilita al pàncrees la producció regular d'insulina.

Què passa, doncs, si no es dormen les hores degudes? Moltes alteracions de les funcions normals del nostre organisme: pèrdues de memòria, diabetis de tipus 2, obesitat, depressions... Sobre això últim ens diu textualment: «En els últims 25 anys diversos estudis han arribat a la conclusió que no dormir bé, en certes

circumstàncies, provoca una depressió prou gran per ser diagnosticada com a depressió major».

Com que quan dormim s'enforteix la memòria, fem molt ben fet quan davant d'un problema diem que ho consultarem amb el coixí, perquè no tan sols el cervell hi actuarà durant el son per recordar la cosa sinó que actuarà comparant possibilitats per trobar la millor solució del problema.

L'article acaba dient que a mesura que

La primera afirmació que fa és que és necessari dormir per poder viure

es va explorant què passa quan dormim anem descobrint nous beneficis en el son. El 2013, diu, s'ha descobert que és dormint que el cervell actua per tal d'eliminar els productes de rebuig del nostre organisme. Davant d'això, es veu clar que seria una estratègia errònia per afrontar les exigències de la vida d'avui dia escapar hores de dormir al nostre fer quotidià. Cauríem en el risc, a part del cansament, d'acabar malalts, obesos, desmemoriats o profundament deprimits.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Gent de casa

Maria Josepa Arnall, il·lustre filòloga i historiadora

Potser l'Any Teresià ha deixat massa en segon terme moltes de les grans figures —d'abans i d'ara— que han destacat pels seus estudis detallats de la figura i l'obra de Teresa d'Àvila, detall injust perquè sense l'aportació d'aquests estudiosos avui no preuaríem en la seva magnitud la talla de la santa.

Maria Josep Arnall i Juan, filòloga, paleòloga, historiadora i arxiviera, va néixer a Vila-sacra, a l'Alt Empordà, el 5 de novembre del 1948 i hi va morir el 31 de maig del 2002, als cinquanta-tres anys. Va deixar una obra extensa, publicada en els diferents camps que conreà; cal dir que també es va dedicar a la docència.

Professora titular de Ciències i Tècniques Historiogràfiques a la Universitat de Barcelona, de les seves obres més notables podem esmentar: *L'escriptura a les terres gironines, segles IX-XVIII* (1993), *Lletres reials a la ciutat de Girona: 1283-1515* (2000) i *El llibre manuscrit* (2002).

Sobre el tema teresià o carmelità destaquen: *Santa Teresa en los manuscritos de la Biblioteca Provincial y Universitaria de Barce-*

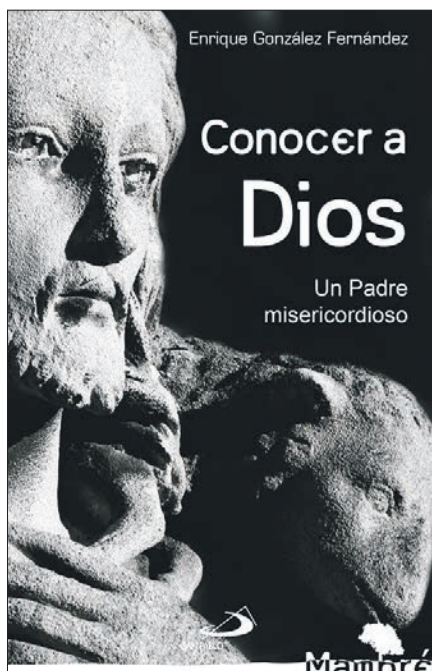
**Joan Pallarès-
Personat**
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

lona (Editorial Monte Carmelo, 1983) i també articles en revistes com *Monte Carmelo*, de Burgos: *La Biblioteca del convento de San José de Barcelona* (1977), *Los manuscritos e incunables del convento de Carmelitas Descalzos de San José existentes en la Biblioteca Universitaria de Barcelona* (1977), *Aportación de los carmelitas descalzos a la cultura catalana* (1986), *Obras de la Biblioteca de San José, de los Carmelitas Descalzos de Barcelona, editadas en Catalunya. Siglos XVI-XIX* (1986) i *El Carmelo teresiano en Cataluña: 1586-1986* (1986), entre moltes altres publicacions. Així mateix, va participar en congressos i simposis, alternant sempre la publicació de les seves obres en castellà o en català segons on anessin adreçades.

Pòstumament, la revista *Acta Historica et Archaeologica Mediaevalia*, de la Universitat de Barcelona, li va dedicar el volum número 25: *Homenatge a la professora Dra. Maria Josepa Arnall i Juan* (2003-2004).

ENRIQUE GONZÁLEZ FERNÁNDEZ
Conocer a Dios
San Pablo, 2015, 158 pàg.

Com conèixer Déu? Aquesta és la gran pregunta que mira de respondre aquest llibre. Amb el suport de les Escripures, la filosofia i el magisteri del papa Francesc, l'autor recupera la imatge de Déu que Jesús va perfilar en la seva Bona Nova, com un Pare amant i misericordiós. Per poder conèixer Déu cal reconèixer-lo en la seva criatura, en la qual va plasmar tot aquell amor que el defineix.

SEGUNDO GALILEA
Tentación y discernimiento
Narcea, 2015, 122 pàg.

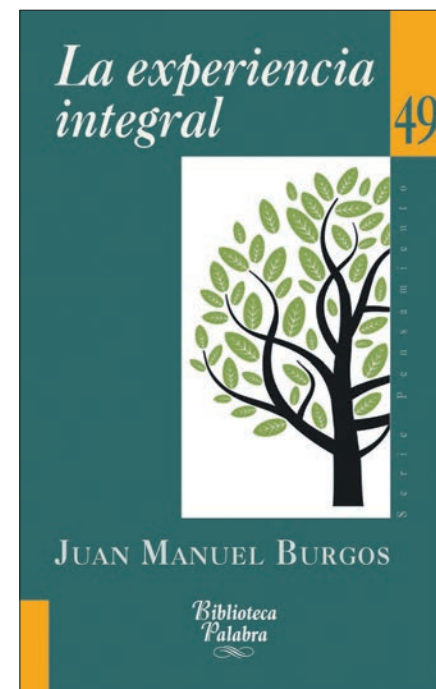
En aquestes pàgines trobem una ajuda per al discerniment espiritual, personal o en grup, i estan enfocades per examinar i discernir tant allò bo com allò dolent. Amb l'ajuda d'Ignasi de Loiola i Joan de la Creu, l'autor analitza de forma clara i amena les temptacions més corrents i més subtils, que són les que requereixen un discerniment més acurat.

MANUEL GONZÁLEZ MUÑANA
Ecumenismo: de la unidad perdida a la plena unidad visible
Paulinas, 2015, 112 pàg.

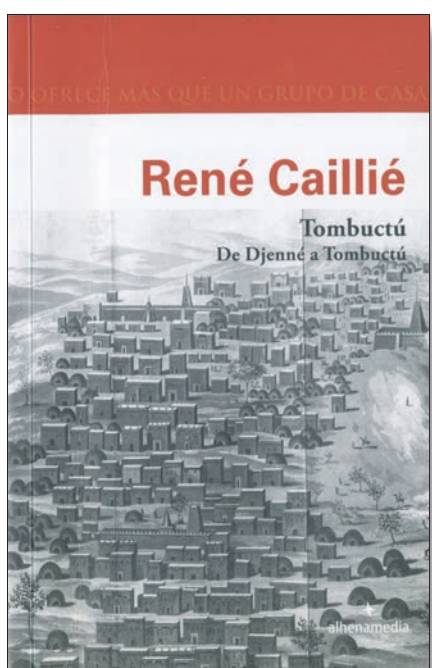
El lector trobarà en aquest volum una síntesi històrica magnífica del procés treballat de trobades que hi ha hagut al llarg de la història entre les diferents Esglésies cristianes per superar la divisió —les ruptures van tenir lloc entre els segles V i XVI— i tornar a la unitat inicial, mitjançant el diàleg ecumènic (o diàleg teològic interconfessional) que hi ha als nostres dies.

JUAN MANUEL BURGOS
La experiencia integral
Palabra, 2015, 368 pàg.

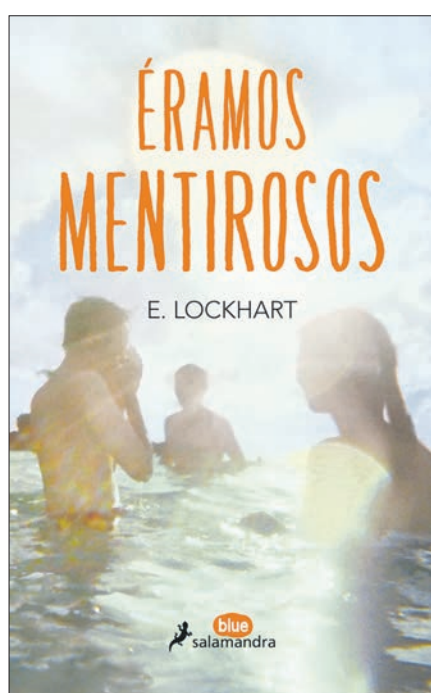
Aquest llibre proposa una nova manera de fer filosofia, és a dir, una nova manera d'explicar com s'origina el pensament humà. Davant de visions reductives o abstractes, aposta per assumir, des de l'inici, allò objectiu i allò subjectiu, allò personal i allò interpersonal, allò sensible i allò intel·lectual. Aposta per una experiència integral origen de tot saber: comú, científic i filosòfic.

RENÉ CAILLIÉ
Tombuctú. De Djenné a Tombuctú
Alhena Media, 2015, 168 pàg.

René Caillié va ser el primer cristià que va aconseguir entrar a la mítica ciutat de Tombouctou i va viure per explicar-ho. Per això es va haver d'amagar sota l'aspecte d'un fals musulmà i travessar Àfrica amb la por contínua de ser descobert. Sense ajuda de ningú, sol i enmig d'una gran caravana de mercaders àrabs, Caillié va aconseguir el 1828 assolir el seu somni.

E. LOCKHART
Éramos mentirosos
Salamandra, 2015, 284 pàg.

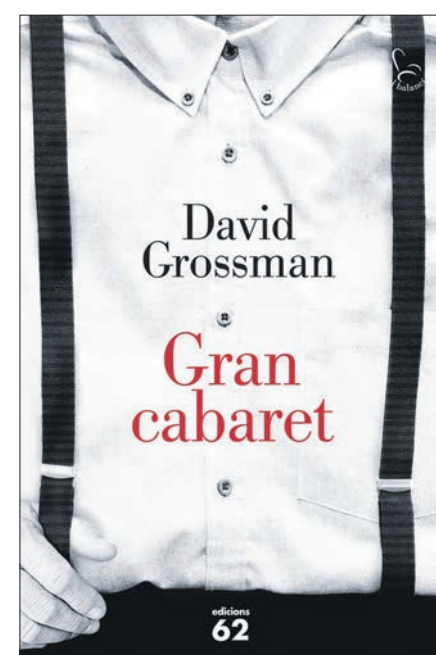
Aquesta nova novel·la d'E. Lockhart descriu la bella i terrible història d'una família perfecta que se sosté sobre pilars de fragilitat perillosa. Al llarg del relat es desvetllen les peces d'un trencaclosques que formaran un mosaic de personatges fascinants, on els prejudicis i l'egoisme són els pitjors enemics de l'harmonia i la felicitat.

MOHSIN HAMID
L'integrista reticent
Periscopi, 2015, 170 pàg.

Assegut a la taula d'un local del barri d'Anarkali, a Lahore (Pakistan), Changez desgrana la història de la seva vida. Explica els seus anys d'estudiant a Princeton, la seva feina a Nova York en una consultora financera, etc. Després de l'11-S, es replanteja la seva identitat, endinsant-se en un territori sentimental i moral tan movedís com aquells mesos confusos.

DAVID GROSSMAN
Gran Cabaret
Edicions 62, 2015, 190 pàg.

David Grossman construeix una novel·la feroç i tendra alhora, una peça esplèndida en la qual un home de mitjana edat enfilat dalt d'un miserable escenari és capaç de convertir un antre en un Gran Cabaret: el cabaret de la seva vida. El seu cos és poca cosa més que pell i ossos, vesteix uns pantalons apedaçats, però uns elàstics vermells i les enormes ulleres de pasta negra el distingeixen.

Crítica literària

Un manual de la bona vida

Aquest llibre és un condensat d'humanitat. Alguns l'han qualificat de «manual per viure l'ancianitat». El seu títol, *La fuerza de los años*, ja deixa entreveure que estem davant d'un llibre ple d'esperança tot i que no estigui de moda parlar dels ancians. Es miren de lluny com es fa amb la fragilitat, la pobresa o la mort.

La introducció d'Andrea Riccardi revela una intuïció profunda i evangèlica que es va declinant en els diferents capítols: «El naufragi de la vellesa es pot convertir en un port segur.» Durant més de 40 anys d'amistat amb els ancians, la Comunitat de Sant'Egidio ha conegut la història de milers d'ancians i ha elaborat una reflexió i un discurs sobre aquest moment de la vida. L'amistat amb ells travessa totes les planes d'aquest llibre amb la convicció que la vellesa no és un naufragi, sinó l'ocasió d'una vida paradoxal i extraordinària.

L'art de l'amistat no ens porta a un discurs superficial i simplista. En els 15 capítols s'hi troben històries concretes, però també es podria considerar un manual de la bona vida per ser ancià i per estar amb els ancians. Es descriu científicament l'envelliment de la població, s'encara el tema de la malaltia i el de la incapacitació, s'examinen amb una atenció plena d'amor les diverses

LA FUERZA DE LOS AÑOS

Lecciones de la ancianidad para jóvenes y familias

Introducción de Andrea Riccardi

Ediciones Sígueme - Los libros de Sant'Egidio, 2015, 320 pàg.

situacions de pobresa i les nombroses fragilitats que colpeixen els ancians. També s'hi pot trobar l'aprofundiment bíblic sobre la vellesa, la força de l'oració i la vida espiritual dels ancians i la manera d'afrontar la mort. Un patrimoni extraordinari de saviesa humana i cristiana.

Es fa front amb coratge al tema de la institucionalització dels ancians, considerat massa vegades simplement com un moment d'impàs entre la casa i el cementiri. En l'experiència de Sant'Egidio, aquestes situacions s'afronten proposant respostes alternatives plenes d'esperança, d'intel·ligència i creativitat. Fent que l'ancià es quedi a casa, defensant la humanitat dintre de la residència o fent que la residència es pugui transformar. O, en altres casos, afavorint i acompanyant la creació de «convivències» entre ancians o creant «cases de família».

Els ancians pateixen greus injustícies, de vegades escandaloses. Obligats a deixar casa seva, despersonalitzats en

una residència, desnonats als hospitals a vegades víctimes d'una eutanàsia amagada. A través d'aquest llibre es pot veure com l'amor als ancians pot esdevenir una cultura, una contribució decisiva per a la creació d'una nova consciència social. I d'altra banda, una proposta política i una proposta de civilització en un món que considera els ancians algú a descartar.

Hi ha una força dels anys. Aquesta força ve de la transmissió de la saviesa de la gran experiència viscuda que mereix consideració. Aquesta força ve de la pregària dels ancians i del testimoni d'una espiritualitat. Aquesta força ve de la capacitat per sol·licitar proximitat i gratuïtat, una presència en el si de les famílies i de la societat que humanitza. On no hi ha consciència d'aquesta força dels anys no hi ha futur per a les noves generacions.

Andrea Riccardi subratlla que hi ha una força en l'espiritualitat de l'ancià. «Un home espiritualment madur és l'home que reconeix la seva necessitat

Jaume Castro
Comunitat de Sant'Egidio

i la seva debilitat, i ja no és presoner d'una il·lusió d'omnipotència.» Aquest és justament el carisma d'un ancià que esdevé un home de pregària i d'acollida. És l'experiència de molts ancians fins i tot quan romanen en un llit sense poder-se moure.

En aquestes planes trobem un esforç d'intel·ligència, de fantasia, de gratuïtat, perquè no es perdi la vida de cap ancià.

Crítica teatral

Cinc mags en un Lari

«OZOM»

Idea i text de Josep Maria Lari.
INTÈRPRETS: Mag Lari, Albert Obach, Dani Corrales i Oscar Soto.

VEU EN OFF: Pere Arquillué.

DIRECCIÓ: David Pintó i Josep Maria Lari.

Teatre Condal, Barcelona.
Fins al 21 de febrer.

El nou macroespectacle del Mag Lari és una mena d'olla barrejada de cinc mags, el mateix Lari i quatre mags més vinguts del més enllà —del més enllà de les bambolines, vull dir—: Gin Klark, Wenceslao Padró, Cirici Pasqual i Goretti.

Un dels mags és vingut de Las Vegas, *kitsch-kitsch*, com si el segle no hagués canviat; l'altre, circula en una cadira de rodes elèctrica, nostàlgic del seu passat cèlebre; l'altre, un capellà casolà i una monja d'ajudant, es presenta amb un armari-carruatge que sembla tret del segle XIX; i l'últim, vingut del món *gore*, amenaça amb la sang als llavis i les puntes de les ungles i amb destrals capaces de deixar en ridícul l'invent diabòlic francès de la guillotina.

De tot plegat, el Mag Lari se'n fa responsable, mestre de cerimònies i

Desdoblant en quatre mags, l'humor, la paròdia, l'homenatge i la imitació guanyen terreny a «Ozom».

© David Ruano

amfitrió. I això l'obliga a renunciar personalment a alguns dels seus trucs més habituals per passar a fer un paper d'actor-director o, dit d'una altra manera, de showman. Els qui esperin, doncs, un espectacle convencional de màgia no hi trobaran alguns dels números típics del repertori dels mags. No hi ha els coneguts jocs de cartes, no hi ha la corda que es tensa i s'afluixa sola, no hi ha els trucs de mans llargues que ho pispem tot de les butxaques dels espectadors...

Però, en canvi, sí que hi ha un concepte diferent de la màgia: l'espectacle

amb nom propi. Si ho va fer Michael Jackson en els seus concerts i encara ho fa Madonna en els seus, per què no ho pot fer un mag? Tot això no vol dir, esclar, que el Mag Lari abandoni la seva habitual xerrera afable amb el públic, que no baixi a la platea, que no s'encaterini amb algun dels espectadors o que no aprofiti la presència de mares, pares i criatures per jugar amb alguns d'ells. Fins i tot aquí, en algun moment, hi ha trampa, perquè sense trampa no hi ha màgia. Però els espectadors ho descobriran per ells mateixos. I, si no,

que la santa innocència els acompanyi per molts anys.

Ozom és un espectacle teatral amb un espectacular canvi de vestuari, fins a una quinzena de vegades, amb una escenografia emmarcada per les grans torres laterals i amb números de gran maquinària, amb la participació dels tres intèrprets que acompanyen Lari i que fan de ballarins, de mags, d'actors / actrius o d'ajudants.

S'hi tallen cossos, se'n fan desaparèixer i tornen a aparèixer, i també hi ha utensilis poètics —les flors del ball nostàlgic, el ninot ventríloc, els aparells de ràdio que creixen com bolets—, i el número de paròdia de Buffalo Bill de barraca ambulant amb les destrals que podrien posar els pèls de punta de tothom si no fos que...

Però quan *Ozom* es rendeix al teatre, és al final. Quan la veu (Pere Arquillué en off) insinua que els aplaudiments també haurien de ser per a cadascun dels quatre mags convidats i que surtin a saludar. És aleshores quan, a teló obert, i a l'infern de l'escenari, amb l'ajudant de vestuari a la vista, el Mag Lari desvela el que hi fa entrant i sortint durant l'espectacle i com es produeixen a velocitat vertiginosa els canvis de vestuari i la caracterització de cadascun dels mags. I tot a la llum dels espectadors en qüestió de cinc minuts de propina. Teatre pur que fa d'*Ozom* un espectacle total.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

Pol i Mar Gracia Micó han assistit a la Trobada Europea de Taizé a València

«És molt difícil perdonar-ho tot, però s'ha d'intentar»

Rosa Maria Jané Chueca

En Pol (18 anys) i la Mar (17 anys) són dos germans que han pogut participar a València, del 28 de desembre a l'1 de gener, a la Trobada Europea de Taizé. Pertanyen a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. Per al Pol, ha estat el seu primer contacte amb Taizé; la seva germana, en canvi, ja ha estat dues vegades a Taizé i també va anar a la Trobada Europea de Praga el 2014.

Què és el que més us atrau de Taizé?

Sobretot veure com comparteix gent de tants països diferents. S'ajunten molts joves per compartir el mateix. El silenci i la música també són aspectes que ens agraden molt. Cantar i pregar tots junts és una cosa molt bona, i és una gran ajuda per a gent que no hi està acostumada. Sense oblidar l'acollida a les famílies, que ha estat molt bona. La gent ens ha cuidat molt, ens hem sentit com a casa, molt «mimats». Ha estat molt agradable.

En quins grups heu participat?

Vam estar en grups de reflexió en què compartíem amb altres joves, i en un taller sobre l'advocació de la Mare de Déu dels Desemparats en què ens van explicar la història d'aquesta advocació i vam conèixer diferents organitzacions socials.

Heu reflexionat sobre la misericòrdia... Quines conclusions en traieu?

En Pol (el primer de la dreta) i la Mar (la tercera) volen repetir l'experiència.

Ens han parlat de perdó i d'amor. Es pot perdonar tot, encara que és molt difícil perdonar perquè hi ha coses que no es poden oblidar. En la trobada també hi ha estat present la realitat de Síria, ens n'han parlat, i arribes a pensar que hi ha coses molt difícils de perdonar. És molt difícil perdonar-ho tot, però s'ha d'intentar.

Es pot viure l'esperit de Taizé al dia a dia?

És complicat, però es poden trobar minuts per dedicar al silenci i també hi ajuda escoltar la música de Taizé.

Repetireu l'experiència?

Sí que repetirem. Perquè s'hi viu una cosa diferent, et dona l'oportunitat de compartir amb gent de dife-

rents països, t'ajuda a pregar d'una altra manera... ens ha agradat molt. Va molt bé fer aquestes parades: desconnectes el mòbil, tens més facilitat per fer silenci... N'hem tornat amb més força i amb més ganes, ens ha anat molt bé.

És important per a un jove cristià una vivència d'aquesta mena?

Per sort hi hem anat amb el nostre grup d'amics. És un moment fort per compartir i veure que hi ha molta gent que hi és pel mateix motiu. Tots hem estat units pel mateix, i encara que hi havia persones de molts llocs diferents no se'ns ha fet estrany. La gent era molt oberta i era fàcil connectar-hi. T'adones que hi ha més persones que viuen el mateix que tu.

Pensant-ho millor

Antoni Coll
Periodista

El Bou Mut

No em refereixo al del pessebre, que suposo que es comportaria segons la seva espècie, sinó al noi a qui els companys anomenaven el Bou Mut per la seva envergadura corporal i la seva silenciosa presència en els debats. Ja deveu haver endevinat que el personatge és Tomàs d'Aquino, aquest sant napolità la memòria del qual aconseguia alegrar els alumnes de batxillerat de la meua generació, perquè en la seva festa, el 28 de gener, teníem el dia lliure.

Com que suposo que *Catalunya Cristiana* publicarà aquest article al voltant d'aquesta data, dia més dia menys, penso que no trairé el meu compromís periodístic d'escriure sobre un tema d'actualitat, deixant de banda que els sants sempre són actuals.

Amb sentit profètic, del qual mancaven els companys de Tomàs, el seu professor sant Albert, coneixedor del malnom que li posaven, els va dir: «Us asseguro que aquest bou farà uns bramuls tan grans que resonaran per tot el món.»

Malgrat la distància que ens separa del segle XIII, els seus llibres continuen impressionant a qui es mostra capaç de llegir-los, dificultat que no rau en la seva claredat expositiva, sinó en la nostra manca de costum, cada vegada més accentuada, de penetrar en el discurs filosòfic.

Per la meua part he rellegit la semblança excepcional que va fer d'aquest sant el gran Chesterton i m'ha sorprès una cosa que no recordava de la meua primera lectura: que un dia, el 6 de desembre del 1273, va deixar d'escriure. No era una notícia menor en un filòsof que treballava frenèticament i sotmès a una disciplina horària a penes alterada. Així, va poder escriure abans dels 49 anys, edat en la qual va morir, volums tan densos i considerables com els que componen la *Summa teològica*.

Què va passar aquest dia perquè la seva actitud davant la ploma canviés tan radicalment? El sant va tenir alguna mena de revelació i, davant d'aquestes mocions divines, sí que es mostrà Bou Mut. Només ens consta un comentari seu a la insistència d'un col·laborador perquè tornés a reprendre la feina: «No puc. Perquè tot el que he escrit fins ara em sembla palla davant del que m'ha estat revelat.»

Quan jo estudiava el batxillerat no podia suposar que seria periodista i que, després de 50 anys d'ofici, hauria escrit tant. Ara m'envaeix el temor de la palla i demano la protecció del sant perquè si fos així, m'atorgui consol.

Rauxa

Entre el cel i la terra

De tota l'obra pictòrica de Francisco de Goya, la tela *Gos mig enfonsat*, que es troba al Museu del Prado, destaca per la gran sobrietat i el fort sentit transcendent. La composició de la pintura és ben simple: ens mostra un gos colgat pel que sembla sorra, fang o potser cendra; només li sobresurt el cap. Per damunt d'ell s'obre la infinitud d'un cel boirós. Immobilitzat d'aquesta manera, el pobre animaló l'únic que pot fer és adreçar la mirada cap a un cel que no veu, però que intueix més enllà de l'espessor de les bromes. Per les seves pròpies forces el gos no pot fer

absolutament res més que mantenir contínuament aquesta mirada fixa en les altures amb l'esperança de ser alliberat. L'expressió dels ulls manifesta la consciència dolorosa que té el gos de la distància gairebé infinita que hi ha entre el profund abisme on es troba i el cel transparent i lluminós que tant anhela. La verticalitat de la pintura no fa res més que intensificar encara més aquesta enorme distància tràgica, que no és cap sensació subjectiva, sinó una realitat palpable. Com més consciència se'n té, més cerca la nostra mirada la desitjada llum invisible.

Eduard
Brufau